

SISSISANOMAT

2022/ no 2

60. VSK

Päätoimittajalta

Hei, kädessäsi vuoden toinen numero. Materiaalin keruu aloitettiin heti edellisen numeron ilmestymisen jälkeen. Sissien toiminta on ollut todella aktiivista alkuvuodesta, joten juttuja on kertynyt mukavasti. Tärkeimpänä tapahtumana lienee Sissiosaston 60 -juhlat, mitä vietetään tämän kirjoittamisen jälkeisenä päivänä, niistä enemmän toisaalla lehdessä. Lehden toimituskuntaan on saatu mukaan uusia tekijöitä, kiitokset heille näin etukäteen. Työn alla on myös Pahkiksen alkuvuosien historiikki, Bo Luther on ansiokkaasti kirjoittanut juttuja eri tapahtumista ja kaivanut arkistoistaan kuvituskuvia.

Annetaan juttujen puhua puolestaan.

Matti Huomanen

Sissisanomien Sisällysluettelo

Sivu	
2	Päätoimittajalta
3	Puhenjohtajan palsta
4	Kunniapuheenjohtajan palsta
5-6	Häiriötilanteet ja kotivara
7	Helsingin Sissiosasto 60 vuotta
8-9	Kaukopartiohihto 25.-27.2
10-11	Kaukopartiohihto 2022 – kaukana Strömsöistä
12	Metsäveljet, vuotuinen talviretki
13	Esikuntakurssin toinen lähiopetusjakso
14-15	60 -vuotisjuhlan kuvakavalgadi
16-17	JOJÄ-toimikunta kuulumisia
18-19	Toiminnantäyteinen ampumakevät
20-21	Yhteistoimintaharjoitus, huhtikuun ammunta
22-23	CJJ peruskurssi syksyllä 2021
24-25	CJJ, salitoimikunnan kevätkatsaus
26-27	Ikisissit: Lämpöennätys Lopen ampumaradan montussa 24.5.
28-29	Ikisissit: Neljä vanhaa sissiä kulki näin
30-31	Ikisissit: Törmäys Törmällä
32-35	Krasnyi Gangut - unohdettu rintama
36	Ylennetyt ja palkitut
37	Säätiöiden huomionosoitukset
38	Kuinka minusta tuli Sissi
38-39	Toiminta tutuksi
39	Stadin Sisseihin uusia jäseniä

Matti Huomanen

Yhteystiedot Sissien toimintaan

www.stadinsissit.fi

Helsingin Sissikerho ry

Puheenjohtaja: Vesa Vepsä

- puh. 040 568 7009
- [vesa.vepsa\(at\)gmail.com](mailto:vesa.vepsa(at)gmail.com)

Helsingin Sissiosasto ry

Puheenjohtaja: Henri Tourunen

- puh. 040 847 8121
- [henri.tourunen\(at\)gmail.com](mailto:henri.tourunen(at)gmail.com)

Jäsentietojen muutokset

Käytämme RUL- ja RES - jäsenrekisteriä, minne voit itse päivittää muuttuneet tietosi www.rul.fi ja www.rwservilaisliitto.fi / vaihtoehtoisesti ota yhteyttä [tommi.saikkonen\(at\)gmail.com](mailto:tommi.saikkonen(at)gmail.com)

Puheenjohtajalta

Venäjän hyökkäys Ukrainaun käynnisti monenlaisia tapahtumaketjuja. Meillä Suomessa näitä olivat mm. Nato-hakemus, maanpuolustuksen saamat lisäresurssit sekä jäsenryntäys maanpuolustusjärjestöihin – myös Sisseihin. Jäsenmäärämme on noussut vuoden alusta 104 hengellä ja on nyt 718 jäsentä.

Lähipäivinä Uudenmaan aluetoimisto yhdessä Helsingin Reserviupseeriipiirin kanssa lähettää kirjeen 7.500 reserviupseerille PK-seudulla. Historiallinen tapaus tämäkin. Kirjeessä annetaan ohjeita mm. oman sodanajan sijoituksen selvittämiseen, sekä kerrontaan miten liittyä reserviläisjärjestöihin. Eli edelleen lisää uusia jäseniä tulossa myös Sisseihin.

Olemme nyt paljon vartioina. Uusien jäsenien huutoon pitää vastata. Sitä olemmekin jo tehneet.

Salilla oli peruskurssi keväällä ja harjoituksiin osallistuu myös juuri liittyneitä jäseniä. Ammunta on kerännyt ennätysmäärän osallistujia vapunaaton (huom.) Lopen ampumavuoroon. On järjestetty erityisesti uusille jäsenille suunnattuja ampumavaroja Töölössä. Ja lisää on tulossa. Uutta kalustoa ollaan hankkimassa. Uusien ratavuorojen mahdollisuutta Santa-haminassa selvitetään. Näistä lisää syksyllä. Tämä kaikki vaatii paljon nykyisiä vetäjiltä. Lisää toiminnan järjestäjiä ja mahdollistajia tarvitaan. Tässä on se paikka toimia. Vanhat jäsenet; aktivoitukaa ja tulkaa osallistumaan ja toteuttamaan tapahtumia!

Uudet jäsenet: olkaa aktiivisia, hakeutukaa salin kursseille, maaston tapahtumiin, Pahkikselle, ja ammunnan tilaisuuksiin.

Vesa Vepsä

Liitytkää myös ammunnan ja salin postituslistalle. Seuratkaa sissispämmiä. Kysykää, kun lisätietoa tarvitaan.

Hyvää kesää ja aktiivista syyskautta toivottaen,

Vesa Vepsä,

Sissikerhon puheenjohtaja

UKRAINA JA NATO

Urho Ilmoen

Venäjän hyökkäyksen päivämäärä 24.2.2022 jää historiaan tulikirjaimin kirjoitettuna, monestakin syystä. Hyökkäys on aina oikeudeton ja erityisesti nyt, kun hyökkäys kohdistui rauhantahtoiseen naapuriin, joka ei mitenkään halunnut eikä voinut muodostaa minkäänlaista hyökkäyksellistä sotilaallista uhkaa, hyökkäys oli erityisen tuomittavaa. Se, että Ukraina oli aloittanut määrätietoisuuden uudistumisen ja siirtymisen osaksi läntisiä demokratioita, ei todellakaan muodosta sodan syytä länsimaisen oikeuskäsityksen mukaan. Venäjän sotatoimet ovat raakuudessaan ja sodan kansainvälisen normiston vastaisuudessa vertaistaan vailla.

On aika herätä ja havaita, mitä jo riisuttujen naamioiden takana on ollut.

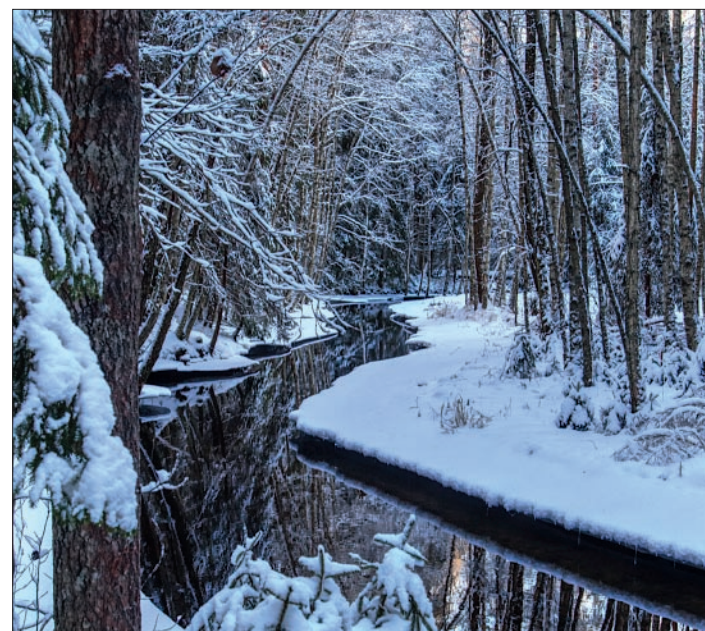
Venäjän hyökkäys herätti suomalaiset. Osa on tietenkin ollut hereillä ja valppaana kaiken aikaa, mutta nyt on uskallettu ottaa rauhan ajan merkittävin turvallisuuspoliittinen askel. Suomi on yhdessä Ruotsin kanssa jättänyt hakemuksen Natoon liittymiseksi. Liittymisprosessin ajaksi Suomelle ja Ruotsille on luvattu erilaisia kahdenvälistä turvallisuustakuita usealtakin taholta.

Venäjän hyökkäys on herättänyt läntisen maailman ja saattanut tärkeimmät osapuolet läheiseen yhteistyöhön Venäjän vastaisten pakotteiden ja Ukrainalle annettavan avun saralla. Venäjä näyttää laskeneen Lännen hajaantumisen ja taloudellisten intressien vaikutuksen varaan. Toisin kävi. Länsi on valmis suuriin uhrauksiin ja yksimielisyys on ainakin vielä pääosin voimakasta. Venäläisen maakaasun toimituksien loppuessa ja talven tullessa näemme, mikä on todellinen yksimielisyyden voima.

Auttakaamme jokainen lähipiirissämme. Ei kitistä vähstä eikä spekuloida vaihtoehtoilla. Ukraina taistelee meidänkin puolestamme. Tuetaan taistelua jokainen osaltamme, arjen ratkaisuilla ja muutenkin kykyjemme mukaan.

Tilanne ei todellakaan ole ohi. Jokaisen meistä tulee varautua tuleviin huolto-ongelmiin, sekä pitää huolta varusteista ja fyysisestä kunnosta.

Maanpuolustusterveisin
Urho

HÄIRIÖTILANTEET JA KOTIVARA

Pitkittynyt sähkökatko tai puhtaan juomaveden loppuminen voi aiheuttaa tilanteen, jonka takia yhteiskunnan tarjoamat palvelut häiriintyvät tai jopa keskeytyvät. 72 tuntia on viranomaisien ja järjestöjen laatima varautumissuositus kotitalouksille.

Kodeissa tulisi varautua pärjäämään itsenäisesti ainakin kolme vuorokautta häiriötilanteen sattuessa. Olisi siis hyvä, jos kotoa löytyisi aina vähintään kolmeksi vuorokauksi ruokaa ja lääkkeitä.

Elintarvikkeet:

Viranomaiset ja järjestöt, mm. Martat, ovat julkaisseet erilaisia grammamääraisi listoja 72 tunnin kotivaraan tarvittavista ruoka-aineista, mutta yksinkertaisesti selviää, kun pitää ruokakaapissa aina käytössä olevan tuotepaketin, esim. pastan, riisin, jauhojen, rasvan, kahvin, liemikuutioiden ym. lisäksi avaamatonta pakettia tai pussia vastaavaa tuotetta. näin kotivara kiertää normaalissa kulutuksessa. Kun paketti avataan, hankitaan viimeistään seuraavalla kauppareissulla tilalle uusi. Suuremmissa perheissä em. aineksia pitää olla ehkä enemmän kuin yksi avaamaton paketti.

Ne pientaloasukkaat, joilla on ilman sähköä toimiva maa-kellari, pitänevät muutenkin kellarissaan perunoita ja juureksia pitempiaikaiseen käyttöön tarvittavan määrän.

Näiden lisäksi on hyvä pitää varalla muutamaa säilykepurkkia esim. liha- ja kalasäilykkeitä, purkitettuja valmisruokia, lisää kuumavesi -retkikimuonapusseja, näkileipää ym. säilyviä ruokatarpeita. Näitäkin tietenkin kierrätetään esim. retkimuonina.

Useimmissa purkkisäilykkeissä päiväys on ns. paras-ta ennen päivä eli tuote säilyy päivästä pitempäänkin avaamattomassa purkissa, maku saattaa toki kärsiä. Olen itse laittanut kotitekoiseen hernekeittoon säilykelihaa, jonka PEP oli mennyt kaksi vuotta sitten. Kun purkki oli ehjä ja pullistumaton eikä liha avattaessa tuoksahtanut, uskalsin käyttää. Ei ongelmia!

Pakastinkin pysyy vähintään jääkaappikylmänä noin vuorokauden sähköttäkin, kun sitä ei liikoja avalla. Sähkökatkon venyessä pitemmäksi syödään tietenkin pakastin ensimmäiseksi tyhjäksi ja vasta sitten turvautaan säilykkeisiin ym.

Jatkuvaa lääkitystä, esim verenpainelääkkeitä, tarvitsevat osannevat muutenkin pitää tarvitsemiaan lääkkeitä ainakin viikon tai kahden aikana tarvittavan annoksen.

Vesi

Vedenjakelu voi keskeytyä sähkökatkon takia tai siksi, että vesijohtovesi saastuu syystä tai toisesta. Niillä paikkakunnilla, joissa on vielä vesitorneja, vettä saadaan saada sähköttäkin yhtyvien astioiden periaatteella jonkin aikaa; niin kauan kuin torneissa riittää vettä ja painetta. Kannattaa selvittää oman kotipaikan tilanne. Veden varastointi on varsinkin kerrostaloasukkaalle

jatkuu seuraavalla sivulla ▷

Kotivara...

hieman hankalaa ja talousveden kierrättäminen kanistereiden kautta tuntuu jokapäiväisessä käytössä liioittelulta. Juoma- ja ruokavettä on kuitenkin hyvä varata noin 6-8 litraa per henkilö 72 tunnin kotivaraankin. Varastointiin voi käyttää normaaleja elintarvikekelpoisia kanistereita, mutta niiden on pitempiaikaisessa varastoinnissa oltava varmasti puhtaita. Hygieenisintä on ostaa kaupasta parikolme kymmenen litran lähdevesikannua; ne on suljettu tiiviisti ja hygieenisesti täyttövaiheessa. Kannut on parasta säilyttää viileässä ja pimeässä paikassa ja ne on hyvä uusia ajoittain.

Varastoidun veden lisäksi kotona on hyvä olla ainakin yksi tyhjä 10 -20 litran vesikanisteri, jolla voi noutaa vettä mahdollisesta viranomaisen järjestämästä tilapäisestä vedenjakelupisteestä.

Omakotiasujien, joilla on oma kaivo, on hyvä selvittää, miten kaivosta saadaan vettä ilman sähköpumppuakin. Vanhanaikainen käsipumppu kaivon kannella ei ole olleenkaan huono varautumisväline, vaikka vesi nousisi normaalisti sähköpumpulla. Käsipumppua on hyvä käyttää ajoittain vaikka puutarhan kasteluveden nostamiseen.

Ruuan valmistus

Kylmiä elintarvikkeita on ikävä syödä, joten jonkinlainen sähköttävä keittoväline on hyvä löytyä taloudesta. Perus-Trangia-retkikeitin tai sen erilaiset halpiskopiot riittävät hyvin kotivarakeittimeksi. Retkeilyä harrastavilta löytyy yleensä useitakin erilaisia retkikeittäimiä. Keittintä käytetään sisällä hyvin tuuletetussa paikassa, esim. avoimen ikkunan ääressä tai parvekkeella, häämyrkytysvaaran takia. Litran pullo Sinolia tai Marinolia riittää yleensä hyvin 72 tunnin polttoaineeksi Trangiaan. Muista myös tulitikut tai toimiva sytytin!

Hygieniä

Ilman suihkua pärjää hyvin muutaman päivän esim. kosteuspyhkeiden avulla. WC-asiat voi hoitaa siten, että virtsaaminen suoritetaan normaaliin vessanpönttöön, vaikka pumppu ei toimikaan. WC voi tuki ruveta hieman tuoksahtamaan. Isomman toimituksen voi hoitaa vaikka parvekkeella pidettävään, jätessäkillä vuorattuun ämpäriin, jonka päällä pidetään sopivaa vanerilevyä tms ja sen päällä painoa. Jätökset voi vielä peittää käynnin jälkeen ns. huussinkuivikkeella; se vähentää hajuhaittaa.

Sähkölaitteet ja auto:

Paristokäyttöinen tai ladattava matkaradio ja paristokäyttöisen tuoreet paristot kuuluvat ilman muuta kotivaraan. Internetin kaatuessa viranomaistiedotteet tulevat radion kautta ja tietyissä tilanteissa YLE ”kaappaa” myös kaupallisten kanavien taajuudet tiedotuksiin.

Muista myös nämä!

Paristokäyttöinen matkaradio toimii yhdellä paristokerralla usein hyvinkin pitkään. Oma lähes 30 vuotta vanha mökkiradiomme kuluttaa noin kaksi paristosarjaa vuodessa, kun mökkipäiviä kertyy noin sata. Edesmennyt sissien viestiguru Reino Jokisalo kehotti säilyttämään käyttämättömät alkaliparistot jääkaapissa tai pakastimessa. Ennen käyttöä niiden pitää antaa lämmitä ympäristön lämpötilaan. Kirjoittajalla ei ole kokemusta USB-ladattavista radioista ja niiden latauksen kestosta. Markkinoilla on ollut kammella ja/tai aurinkopaneelilla ladattavia ”hätäradioita” ja Ukrainan kriisin aikana niiden tarjonta nettikaupoissa on lisääntynyt. Osa parin-kolmen kymmen hintaisista tuollaisista radioista kuuluu olevan äänenlaadultaan ja taajuustarkkuudeltaan varsin kehnoja – halvalla ei saa hyvää! Oman auton tankki on hyvä pitää aina niin täynnä, että ilman tankkausta voi ajaa ainakin pari sataa kilometriä – tankkaa täyteen, kun mittari on noin neljänneksen viivan kohdalla.

Suoja- ja taisteluvarusteet, aseet, patruunat ym. Näiden osalta kukin miettiköön kohdallaan, mitä tarvitsee. Jossain päin Suomea voi olla tarpeen miettiä ns. pakopakkaustakin, jos tilanne tulee päälle niin äkkiä, että on siirryttävä muutamaksi vuorokaudeksi kuusen juurelle...

Harri Kaijansinkko

Puolustusvoimien komentaja
Timo KivinenOsaston kunniapuheenjohtaja
Erkki AnderssonSissiosaston puheenjohtaja
Henri Tourunen

Helsingin Sissiosaston 60 vuotista taivalta juhlittiin 20.5.2022 Ravintola MAD:n tiloissa Mikonkatu 7:ssä Helsingissä. Juhlien järjestelyt aloitettiin jo edellisen vuoden puolella koronan tuomista epävarmuuksista huolimatta. Onneksemme rajoitukset olivat lopulta jo poistuneet ja näin ollen juhla saatiin järjestettyä ilman ongelmia.

Päivätilaisuuteen osallistui noin 40 vierasta. Kutsuja lähetettiin yhteistyökumppaneillemme puolustusvoimissa ja MPK:ssa sekä piireihin ja muihin yhdistyksiin. Sissiparlamentti oli myös kutsuttuna samoin kuin vanhat puheenjohtajat sekä kerhosta, että osastosta. Muiden muassa puolustusvoimain komentaja, kenraali Timo Kivinen, aluetoimiston päällikkö, everstiluutnantti Markku Jämsä ja MPK:n Etelä-Suomen piiripäällikkö Vesa Sundqvist kunnoittivat tilaisuutta läsnäolollaan.

Tilaisuuden avaamisen jälkeen Helsingin Sissiosaston puheenjohtaja Henri Tourunen piti avauspuheen. Puheessaan Tourunen nosti esiin muun muassa saumattoman yhteistyön Helsingin Sissikerhon kanssa. Tämän yhteistyön kautta Stadin Sissit ovat kyenneet järjestämään lukuisia harjoituksia vuosien saatossa, joista osaa jopa kansallisella tasolla. Jäsenistön aktiivisuus ja sitoutuneisuus nousi myös esiin Tourusen puheessa.

Helsingin Sissiosasto 60 vuotta, iltatilaisuus

Päivätilaisuuden jälkeen juhlat jatkuivat jäsenistölle suunnatulla iltatilaisuudella, minne oli ilmoittautunut noin 60 vierasta. Tilaisuus järjestettiin samassa kiinteistössä päivätilaisuuden kanssa, kuitenkin sillä erotuksella, että iltatilaisuus pidettiin ravintola MAD:n varsinaisissa ruokailutiloissa.

Tilaisuus aloitettiin jälleen puheenjohtaja Tourusen avauspuheenvuorolla ja alkumaljoilla klo 18:00. Tämän jälkeen siirryttiin ruokailemaan, joka oli katettu buffet-tyylisesti. Alkuruokina oli erilaiset salaattit paahdetulla kananpöjällä sekä Skagen- ja kirjolohileivät. Pääruokana oli puolestaan ylikypsää suomalaista häränrintaa, mitä seurasi suklaa-kirsikkakakku kahvin ja avecin kera. Ruokailun aikana illan musiikista vastannut Kaartin soittokunnan varusmiehändi soitti taustalla pianomusiikkia.

Katso juhlatilaisuuksien kuvakavalgadi; sivuilla 14 -15

Avauspuheen jälkeen Sissiosaston ja Sissikerhon puheenjohtajisto luovutti puolustusvoimain komentaja, kenraali Timo Kiviselle Sissiansiomitalin soljen kera.

Kiitospuheessaan komentaja kertoi jo 80- ja 90- luku- jen taitteessa alkaneesta yhteistyöstä sekä Pahkis-harjoituksesta, jota komentaja pääsi seuraamaan Karjalan Prikaatin aikoina.

Lisäksi muun muassa Sissien aktiivisuus vapaaehtoisen maanpuolustuksen kentällä sekä kyky motivoida jäsenistöään nousi esiin puheessa.

Tilaisuus jatkui huomionosoituksen jakamisen jälkeen kahvilla ja kakulla, jonka lomassa kunniapuheenjohtaja Erkki Andersson piti oman puheensa.

Yleisen seurustelun lomassa moni käytti myös tilaisuuden hyväksi pienien puheenvuorojen muodossa. Onnistunut tilaisuus päätettiin klo 16:00, jonka jälkeen Sissiosasto alkoi valmistautumaan jäsenille suunnattuun, klo 18:00 alkavaan juhlaan.

Lämmin kiitos kaikille tilaisuuteen osallistuneille ja hengessä mukana olleille!

Aarne Björklund

Talven kolmas hiihtorykäys...

Utria Assaultin ja Oltermannin jälkeen oli Kaukopartiohiihto. Eki Monnin johdolla kasattiin taas porukkaa lähtöviivalle. Talven trendi loukkaantumisineen, sairastumisineen ja muine esteineen supisti porukan neljään henkeen. Lähtöviivalle Uttiin asetui kokenut porukka, Ekin lisäksi Matti Riikonen, Perttu Turku ja Jori Arrakoski.

Jokainen oli jo pitempään valmistautunut hiihtokuntonsa viilaamisella, kuitenkin kisoja edeltävä viikko oli täyttä valmistelua. Piti sumplia hiihtovälineiden kanssa ja hankkia tarvittavat eväät, ehkä jotakin muuta pientä varustepuolella. Vielä torstai-iltana järjestettiin voitelutalkoot joihin Matti ei päässyt kohtalokkain seurauksin. Eikä suunnittelua helpottanut sekään, että järjestäjien reittiohjeistus muuttui vielä torstaina.

Perjantai-aamuna kurvattiin Utin ABC:n parkkipaikalle siinä 08.00 maissa. Pidettiin autot ABC:n edessä koko kisan, eikä siitä tullut natinaa, joten se on huoltamisen kannalta tulevaisuudessakin parempi veto, kuin järjestäjien asettama paikka muutaman sadan metrin päässä. Sää oli ehtinyt jo tulomatkan varrella muuttua kurjaksi, joten ei mitään kiirettä lähteä baanalle.

Lähtöselvitysten ja viime hetken välppäämisten jälkeen oltiin valmiita lähtemään matkaan sotilaallisen tarkasti 09.00. Alkumetrit antoivat jo osviittaa mitä tulemaan piti. Mattia lukuun ottamatta tavoitetasoksi oli asetettu kuninkuusmatka, eli 300 km 48 tunnissa. Tuohon pääsemiseen pitää liikkeellä ollessa pystyä 7-8 km/h keskivauhtiin, ja sillä mentaliteetilla lähdettiin liikkeelle.

Keli oli kuitenkin todella haastava ja märkää lumisadetta luvassa lähes koko perjantaiksi. Vähänkään hiihtoa harastaneet tai seuranneet tietävät tuon tappokeliksi, luisto on lähes olematon ja pidonkin kanssa voi tulla huolia. Matille jälkimmäinen realisoitui pahimmalla mahdollisella tavalla, pitoalueet jäättyivät ja kasasivat senttitolkulla lunta. Järkevintä olisi ollut kääntyä takaisin autoille, poistaa voiteet ja kokeilla jotakin muuta. Matti kuitenkin uskoi, että kyllä tuo paremmaksi vielä muuttuu ja jatkoi sinnikkyydellä eteenpäin koko 75 km pätkän. Hatun noston ja syvän kumarruksen arvoinen suoritus!

Pääjoukko jatkoi matkaa Anjalankoskelle. Matin jäädessä suosiolla vauhdista. Ajettu kelkkaura oli lumipyryssä mennyt jo umpeen eivätkä muut hiihtäneet kanssamme samaan suuntaan. Valittiin taktisesti tievaihtoehto, joka olikin pääosin hyvin hiihdettävä muutamaa sorahelveti-osuutta lukuun ottamatta. Ekillä oli ylimääräistä energiaa, joten lähti painelemaan omaa vauhtiaan. Anjalankoskelle tultiin suunnilleen samaan aikaan, Ekillä vaan ketunlenki ja 4 km enemmän mittarissa.

Lounaan jälkeen samaa tietä kohti Uttia. Mattikin tuli lähtöä tehdessämme sopivasti Anjalankoskelle. Ei muuta, kun tsemnit ja hymyssä suin eteenpäin. Eki lähti alkupätkän jälkeen taas porhaltamaan omaa vauhtiaan, Pertun kanssa yritettiin passata, muttei tarpeeksi. Takaisin Utissa Eki otti vain lyhyen huollon ja porhalsi sakkolenkille, kun taas Pertun kanssa otettiin pitempi tauko, syötiin ja vaihdettiin likomärät välineet uusiin, oli hyvä fiilis saada ihan kuiva lumipukukin päälle.

Sää ei vielääkään ollut muuttunut paremmaksi vaan lumipyry jatkui. GPS:n mukaan oltiin huutoetäisyydellä törmästä Ekiin, mutta ei pimeässä huomattu toisiamme. Pertun kanssa otimme suunnan kohti Pajulahtea, tosin Perttu oli jo tyytymässä 75 km:n urakkaan, joten kääntyisi kilometrien tullessa täyteen takaisin.

Perttu veti kivasti kääntymispisteellensä saakka. Takaisin Uttiin hiihtäessä vastaan tulee Eki. Ekillä on jo kymmenisen kilometriä enemmän, mutta alkaa matka painaa. Eki sinnittelee vielä hetken, mutta huomaa noutajan tulevan, joten kääntää myös kohti Uttia.

Jori jatkaa kohti Pajulahtea tavoitteena aamiainen Pajulahdessa. Lunta tulee vieläkin tosin ei enää niin paljon, että latu menisi aivan umpeen. Tätäkö tämä on, yksin pimeässä ja lumituiskussa painaa eteenpäin? On vielä tuntematonta seutua, joten joutuu vähät väliä suunnistamaan, ettei tipahda uralta. Jos Eki on edellä, niin on reilusti edellä koska ura on sen verran koskematon, ettei kukaan ole hiihtänyt useampaan tuntiin. Lumipyry on kuitenkin lopultakin lakannut ja pientä pakastumista on ilmassa.

Voikkaa ohittuu ja siinä missä edelliset ovat päässeet hiihtämällä menee nyt kävelyksi, pyörätiet on tuoreesti lanattu asfalttia myöten. Kova alkuvauhti kostautuu, nestehukka tuntuu jo eikä huvita edes syödä. Nestettä on jäljellä reilu litra noin 30 kilometrin hukiin, eli tuo on oikeasti ongelma. Energiavaje tulee hoidettua lätkimällä pussin kuivattua papajaa, se piristää jo puolen tunnin kuluttua. Polveakin kolottaa tehden kaiken suksitemppuilun hankalaksi.

Kuusankoskelta tulee alle kuitenkin ajettua kuntolatua. Toki on sitten mäkitäkin. Sukset pelaavat lopultakin odotetusti, kun lämpötila painumassa nollan alapuolelle. Eikun eteenpäin, aamupala Pajulahdessa näyttää aivan realistiselta.

Hiihdän hetken ja toisenkin. Jokin ei natsaa. Kuusankosken kartalta olen jo poistunut, mutta ei millään näytä siltä mitä Jokue-Pajulahti kartalla on. Pakko katsoa maastokarttasovelluksesta missä olen. Kertoo olevani jossakin muutaman pienen järven kohdalla. Moista ei kummaltakaan kartaltani löydy. Eli pitää löytyä kolmaskin kartta. Karttapussissa on vain kaksi lehteä, kunnes huomaa, että toinen lehdistä on kaksipuolinen. Se esille ja vie miehestä lopulliset mehut.

Matkaa Pajulahteen ei ole vain pitkittäisen A3:n verran vaan tuplasti, siis käytännössä lähes 50 km.

Nestettä ei ole reilua puolta litraa enempää. Ei auta, mistään ei saa lisää. Matkakeidas on vajaan 20 km:n päässä, mutta aukeaa vasta 05.00 eikä kello ole kuin hieman yli puolen yön. Nukuttaa myös viävästi. Ei auta kuin jatkaa.

Lopultakin tulee ensimmäinen hiihtäjä vastaan, nyt saa edes jotenkin auottuja uria. Ei ollut merkittävä parannus, vasta muutaman kilometrin päässä, kun seuraava pari tulee vastaan, on latu hyvässä kunnossa. Eteneminen on tuskallisen hidasta. Lampun valossa ei saa kunnan perspektiiviä matkasta. Kuntolatujen viitoista kuitenkin näen, ettei vauhti huimaa, jopa 700 metrin matkaan tuntuu menevän ikuisuus.

Iitin kohdalla tulee hyvin hiihdettävä pätkä ja luo hie-
man uskoa. Taas tulee kaveri vastaan, kappas hänellä on 52 milliset retkisukset. Niillä on varmaan ihana vetää näihin raskaisiin puulankkuihin verrattuna. Nyt on kunnolla pakastunut mutta tuo uuden ongelman. Ladulla hiihtäessä side nappaa jäätäneestä uranlaidasta kiinni. Joko pitää voimalla runtata tai nousta ladulta pois. Nout-
sen ladulta pois ja teen uutta rinnakkaista latua. Viimeistään nyt Pajulahti on utopiaa.

Kellokin tikittänyt siihen malliin, että Matkakeidas taitaa aueta ennen, kun pääsen sinne. Polvea särkee, samoin käsivarsia ja etureisiä. Huonolla pidolla hiihdetyt pätkät ovat vieneet veronsa. Ratkaisu on helppo, hiihdän Matkakeitaalle ja pyydän evakuoinnin sieltä.

Olen virran säästämiseksi pitänyt puhelimen pois päältä, mutta kun laitan päälle, tulee viesti Ekiltä, että hän joutunut keskeyttämään. Jaahas, tähän jäätiin, yksikään tiimin jäsenistä ei hiihtänyt kokonaista vuorokautta.

Evakuointia odottaessani mietin vielä olisiko sittenkin pitänyt jatkaa Pajulahteen. Olisi ollut mahdollisuuksien rajoissa huollattamalla itsensä taas hiihtokuntoon. Toisaalta säryt eivät katoaisi mihinkään ja jotta jatkamisella olisi joku järki pitää myös palata Pajulahdesta. Eli 50 km nylkyttäen, ei ehkä sittenkään. Tähän päättyy osaston yritys 2022. Matti ja Perttu hiihtävät 75 km, Eki ja Jori sattumoisin saman 97 km, tosin Eki tuntitolkulla nopeammin.

Ei siis mennyt läheskään suunnitelmien mukaan. Tuli kuitenkin paljon hyödyllistä oppia ja tähtäin on ensi vuodeksi parantamisessa. Oli ehkä toiveajattelua koko 300 km, tosin taustalla oli varana 225 km. Siitäkin jäätiin rutkasti. Luulen, että tavoite pitää asettaa hieman eri tavalla eli ensin pyrkiä suoritukseen, joka on 24+ tuntia hiihtoa, vasta sen jälkeen laittaa kilometritavoitteita. Nyt tuo kilometritavoite johdatteli aivan liian kovaan alkuvauhtiin. Epäonnistuneen urheilusuorituksen jälkeen tulee tyyneä olo, että minkä ihmeen takia lähti leikkiin mukaan. Sitten jostakin leimahtaa, eipäs, näytetään vielä. Virheistä opitaan ja treenataan lisää, sillä syntyy tulosta. Vielä erikoiskiitos Vesa Vepsälle loistavasti järjestetystä varustamisesta! Varusteita ei tarvita ainoastaan kisapäivänä vaan ovat olennainen osa kisaan valmistautumisessa. Toivottavasti saadaan myös ensi vuodeksi!

Kaukopartiohiihto 2022 – kaukana Strömsöstä

Kaukopartiohiihtoon lähti tänä vuonna hyvä joukko Sis-sejä. Osalla – Eki Monni, Perttu Turku ja Jori Arrakoski – tavoite oli pidemmälle matkalle. Oma tavoitteeni oli vain pikamatka 75 km. Tarkoituksena oli testata kuntoutettua polvea vähän normilenkkejä pidemmällä matkalla, ja ehkä sitten seuraavana vuonna hiihtää enemmän kilometrejä. Muuten lähtökohdat olivat olemassa: kunto hyvä ja hiihtokilometrejä ihan mukavasti alla, tosin pääosin kapeilla suksilla.

Monesta edellisvuodesta poiketen lunta oli runsaasti, mutta tiesimme, että kelistä oli tulossa haastava: plussakeli ja vettä päivällä, yöksi ehkä jopa vähän pakastuvaa. Pienen epävarmuuden toi, että omat – jo monet Utriät ja KPH:t käyneet PV:n nimikkosukset – eivät olleet käytettävissä, vaan piti ottaa vieraat menopelit alle. Eipä silti, sissihän hiihtää vaikka millä välineillä, ja KPH:ssa eroja ei tehdä sekunneissa vaan lähinnä tunneissa.

Ennen pitkää suoritusta kannattaa ehdottomasti nukkua hyvin ainakin edellinen yö. Paitsi jos ei pysty. Uni jäi muutama tuntiin, kun torstain viimeiset työhommat piti hoitaa alta pois puoleen yöhön mennessä ennen lähtöä kohti Uttia. Aamulla n. klo 8.00 tapasin muut Sissit Utin ABC:lla, joka oli sovittu lähtöpisteeksi. Tarkoitus oli hiihtää yhdessä Anjalankoskelle, josta reitit sitten erkaantuisivat. Aamulla vielä ajattelin, että jos hiihto sujuisi kuten edellisellä kerralla Pertun kanssa alle 12 tuntiin, ehditsi vielä illalla ajoissa nukkumaan ja maksamaan edellisen viikon ja yön aikana kertyneitä univelkoja.

Starttasimme lumipuku päällä, huopakumisaappaat jalassa ja reppu selässä perjantai-aamuna klo 9.00. Jo ensimmäiset minuutit kertoivat, että tänä vuonna ihan-neikoja ei tulla saavuttamaan. Luisto oli nolla. Pito sen sijaan oli hyvää, ja sitä oli todellakin riittävästi. Pitoalueelle kertyi kunnon paakut muutaman minuutin väliajoin, ja niitä pois siklatessa alkoi aikaa palaa. Ilmeisesti viimeinen pitovoitelu tervapurkillä oli sittenkin ollut väärä, ja jämäytti suksat. Jälkikäteen ajateltuna olisi kannattanut palata lähtöpaikalle, poistaa vanha pito ja laittaa uusi. Mutta kun matkalla jo oltiin, ajattelin että kyllä se siitä. Aika nopeasti kuitenkin totesin, että väkisin hiihtäminen nostaa sykkeen ja pukkaa ison hien päälle.

Mitä tekee sissi, kun alkuperäinen suunnitelma ei enää toimi? Pitää tunnustaa tosiasiat, analysoida tilanne, tehdä uusi suunnitelma ja jatkaa tehtävää. Keskeytys ei ole vaihtoehto jos kroppa toimii. Päätin jatkaa omaa hiihtoa vauhdilla, jolla energiankulutus ei kasva liian suureksi.

Hiihdosta ei tulisi aikaennätystä, mutta tehtävä piti suorittaa. Pojat jatkoivat nopeammalla vauhdillaan kohti omaa tavoitetta.

Sinnittelin kosteassa räntäsateessa n. 3-4 tunnissa jotenkuten Anjalankoskelle n. 20 km päähän Utista. Jotta meno ei olisi liian helppoa, yhtä tienvartta hiihtäessäni sattui ohitse ajamaan hiekoitusauto levittäen runsaasti peukalon kokoista kivimursketta edessä olevalle tieosuudelle. Se ei erityisesti parantanut ennestään huonoa luistoa. Siinä kohtaa mielessä kävi jälleen intin oppaan legendaarinen toteamus: Sukset helpottavat liikkumista, etenkin talvella.

Anjalankosken ABC:lle saapuessani pojat olivat lähdös-sä vasta takaisin, joten jonkunlaista vauhtia olin pystynyt pitämään, tosin hikoilun kustannuksella. ABC:llä kunnon ruoka- ja nestetankkaus, suksien huolto luistosuuhkeella, jäänestoaaineella ja pitoalueen lyhentämisellä, ja sitten uudelleen matkaan. Seuraava etappi oli n. 30 km päässä oleva Enäjärvi, jossa toivoin saavani nestetäydennystä. Repussa oli syötävää ja n. 2.5 litraa kylmää ja lämmintä juomaa, mutta nestettä tulisi kulu-maan vielä paljon.

Kaukopartiohiihto on siinä mielessä hyvä tapahtuma, että siinä täytyy välillä suunnistaa, koska reittiä ei ole merkitty maastoon. Tein valoisalla yhden pienen pummin, jonka onneksi huomasin ajoissa. Koska hämärä oli laskeutumassa, päätin ottaa suunnistuksen jatkossa varman päälle. Parempi olla hukkaamatta energiaa yhtään enempää kuin sitä jo kului. Anjalankoski-Enäjärvi -osuus on vaihtelevaa maastoa, joka on normaali-keleillä jopa mukavaa hiihtää. Oma kiertosuuntani oli Sissiporukan reittivalinnan vuoksi juuri päinvastainen kuin muilla saman reittiosuuden hiihtäjillä, joten toisen kiertosuunnan kärkeä alkoi tulla vastaan. Samalla kun pimeä laskeutui, myös ilma viileni ja voitelu alkoi toimia vähän paremmin.

Pimeän tuntua n. klo 18 hiihdin noin 9 tunnin ajan käytännössä yksin pimeässä. Sillä on jännä vaikutus. Pimeässä ajatukset kääntyvät pakosta sisäänpäin, omaan suoritukseen, jaksamiseen ja sen analysointiin. Virikkeitä ei ole. Otsalampun valokeila yltää heikolla teholla n. 5 metrin päähän ja valokeilan ulkopuolella ei näe mitään. Loivat nousut huomaa lähinnä siitä, että syke alkaa nousta. Harvakseltaan tulee ylitettäviä teitä tai talojen valoja, joskus jopa vastaan tulevia hiihtäjiä, mutta muuten hiihdon katkaisevat vain lyhyet juomatauot muutaman suklaapalan kanssa.

Suunnistuksessa on oltava tarkka, ja jäljityksestä on välillä apua: tästä ovat muutkin hiihtäneet. Tosin räntäsade oli paikoin peittänyt jälkiä. Alamäissä pitää paikoittelisen lisätä valotehoa ja keskittyä aivan eri tavalla kuin päivällä, koska vähitellen väsymyksen tuoma kankeus ja aistien turtuminen syövät ketteryyttä ja pidentävät reaktioaikaa. Jyrkimmissä ylämäissä pitää varmuuden vuoksi tampata ylös, jos haarakäynti pitkällä suksilla ahtaissa paikoissa on hankalaa. Kun matkaa on takana yli 12 tuntia, energiat alkavat olla vähissä, joten pitää pakottaa itsensä syömään ja juomaan säännöllisesti. Pitkillä retkillä suklaa on aina toiminut itselleni nopean energian lähteenä, ja termospullon sokeroitu tee puolestaan nestemäisenä lämmikkeenä. Muutaman tunnin välein sitten leipää tai sämpylää.

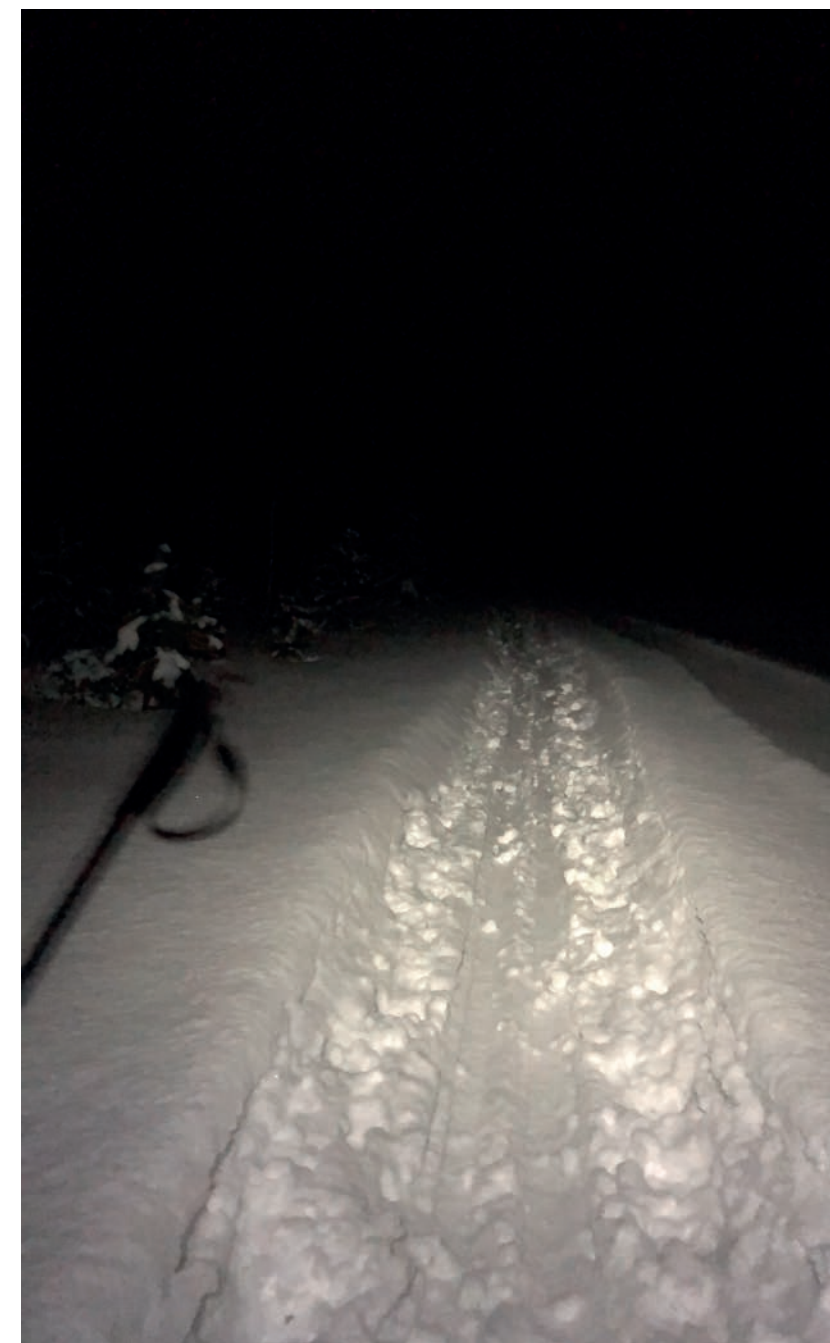
Enäjärvelle saavuini joskus klo 23 maissa. Etsin paikallisessa kylätalossa päivällä ollutta huoltopistettä, joten kolkutin lähimpään oveen. Oven avasi nuori lapsiperhe, joka kertoi että huoltopiste oli paitsi talon toisessa päässä, myös aikaa sitten suljettu – normaalin kiertosuunnan aikataulun mukaisesti – ja olin siis heidän kotiovellaan. Onneksi sain heiltä vesipullot täyteen vettä, koska ilman vesitäydennystä olisi tullut noutaja. Sukset jalkaan ja taas matkaan, nyt kohti Uttia n. 25 km päähän. Ilman viilentyessä suksat alkoivat toimia yhä paremmin, mikä antoi voimia jatkaa. Taas sukellus pimeään metsään ja pelloille, joissa kilometrit kuluivat, mutta hitaasti. Väsytti, mutta sisu ei antanut periksi. Vähitellen löytyi hiihdon ”plaani”, jossa vauhti on energiankulutukseen nähden optimaalinen.

Vihdoin vastaan tuli Kaipiaisen kylän valot Utti-Lapteenranta -tien varrella n. klo 1.00. Olin loppusuoralla, ja Uttiin oli matkaa enää reilut 11 km. Siinä kohtaa syntyi varmuus, että pääsen perille jäljellä olevilla eväillä, jos mitään haaveria ei satu. Sukset toimivat sitä paremmin mitä kylmemmäksi ilma muuttui, joten paikoitellen pääsin lähelle retkisuksille normaalia 8-10 km/h matkanopeutta, mitä nyt suunnistaminen ja reitinvalinta vähän hidastivat. Ne olivat päivän nopeimmat kilometrit, joten lopulta voitelu toimi kuin toimikin. Ennen Uttia oli enää lentokenttäalueen kiertäminen.

Ja sitten – vihdoin viimein - n. 17 tunnin ja 27 minuutin uurastuksen ja 75 kilometrin jälkeen, saavuini Utin ABC:lle n. klo 2.40. Olo oli uupunut, kroppa kankea, mutta repussa kiinni olleen GPS-trakkerin vaihtaminen Kaukopartiohiihdon mitaliin tuntui hienolta. Sykemittari näytti 12 167 kalorin kulutusta. Vaihdoin kuivat

sukat, pipon ja litimärän mutta jälleen uskollisesti palvelleen merinovilla-alusasun tilalle kuivat alusvaatteet ja paljon lämmintä vaatetta, koska väsyneenä pysähdyksen jälkeen tulee helposti kylmänhorkka. Liike ja ajatus olivat kankeita, mutta lastasin tavarat autoon ja ajoin lyhyen matkan Kouvolaan majapaikkaan. Siellä varusteet kuivumaan, lämmin suihku ja vihdoinkin – nukkumaan.

Matti Riikonen

UUOINEN talviretki

Sissikerhon alaosto Metsäveljet teki vuotuisen talviretkensä Lapin sijaan Lopen maastoon, majoituspaikkana sama, missä vietettiin Metsäveljien yhteisiä 240 v syntymäpäiviä. Paikka oli kokenut kasvojen kohotuksen, sisätiloihin oli remontoitu kolme makuuhuonetta. Matka alkoi käynnillä sissien laavulla, missä tehtiin lumityöt tulevaan toimintaan tutuksi viikonloppua varten.

Majoitusilat jaettiin sopuisasti ja laitettiin sauna lämpimään. Muona- ja juomavarat oli suunniteltu riittäviksi, mukana oli mm. Airfryer, millä tehtiin versio laskiaspullista kera hillon ja kermavaahdon.

Ensimmäinen hiihtoretki tehtiin edesmenneen sisäveli Juhana mökille, missä paistettiin välipalammakkarat laavulla. Lunta oli Lopen maastoon riittämiin, jopa niin paljon, että teitä ei saatu joka paikkaan aurattua. Kevään olosuhteet, sade ja pakkasvuorottelivat, tekivät hankikannosta mitä mainioimman. Teimme seuraavana päivänä uusintahiihton vanhoja jälkiä pitkin samalle laavulle. Keli oli molempina päivinä mitä mainioin.

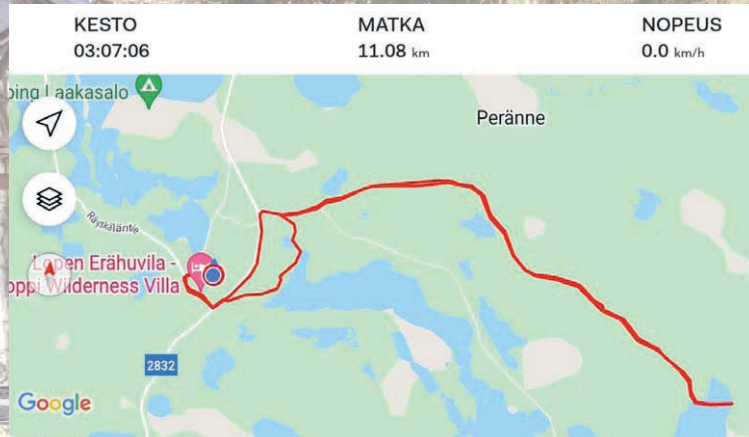
Lisämaustetta reissulle antoi Ukrainan sotatilanteen seuraaminen.

Perjantaina muutin majaa laavulle ja valmistauduin toimimaan toimintaan tapahtuman rasteilla lauantaina. Päivän liikuntana tehtiin hiihtoretki Kaartjoen vartta pitkin kunnan laavaa etsien. Joki oli sula, emme valittavasti päässeet laavulle.

Lauantaina menimme käskynjakoon Lopen ampumadalle, missä saimme Jorman kanssa tehtäväksi pystyttää sissiteltta annettuun paikkaan ja toimia maaliosastona tiedustelutehtävässä, missä piti tehdä peitepiirros. Partiot onnistuivat toimimaan hienosti salassa.

Rastien jälkeen kokoonnuttiin Sissien laavulle jälkipuintiin.

Metsäveljet

Esikuntakurssin toinen lähiopetusjakso

23.-24.4.2022 Tuusulassa

Vuoden 2022 paikallispataljoonan esikuntakurssi on jo kolmas korona-ajan olosuhteissa pidettävä kurssi. Tätäkin kurssia leimaa poikkeusolojen järjestelyt: mm. aloitusta siirrettiin parilla kuukaudella.

Niinpä puolet kurssia toteutuu vasta syksyllä. Kevällä ehdittiin kuitenkin pitää lähijaksot 1 ja 2.

Kurssipaikaksi saatiin ensimmäistä kertaa PV:n Tuusulan palvelukeskuksen, eli entisen Taistelukoulun erinomaiset tilat. Ensimmäistä kertaa on myös käytössä johtamisjärjestelmänä uusi MATI2-versio.

Näillä spekseillä lähdettiin siis liikkeelle kurssinjohtaja Matti Riikosen johdolla. Kurssin vahvuus on vajaa 40 kurssilaista, organisaation ollessa noin 30 henkeä. Syksyn lähiopetusjaksojen vahvuus nousee noin sataan, kun peliosasto liittyy mukaan.

Vaikka elettiin vasta toista lähiopetusjaksoa, sai kurssi osakseen jo tässä vaiheessa ansaittua huomiota. Kolutukseen kävi tutustumassa Puolustusvoimien vapaaehtoisen maanpuolustustyön tarkastaja eversti Jukka Nurmi, Uudenmaan aluetoimiston tuore päällikkö everstiluutnantti Markku Jämsä, Etelä-Suomen maanpuolustuspiirin piiripäällikkö Vesa Sundqvist sekä MPK:n koulutusjohtaja Timo Mustaniemi. Vieraat pitivät näkemästään.

Järjestelyt toimivat sujuvasti. Kaarti antoi jälleen mahtavan tuen varsinkin johtamisjärjestelmän muodossa.

Kurssi jatkuu 27. päivä elokuuta Tuusulassa.

@MPKoulutus paikallispataljoonan esikuntakurssin tarkistus Tuusulassa. Kokeneiden ja ammattitaitoisten reserviläiskoulutajien toteuttama kokonaisuus #paikallispuolustus ytimessä. Operatiivista kumppamuutta parhaimmillaan. @Puolustusvoimat@Maavoimat

OSASTON 60 v. - juhla

60 -VUOTISJUHLAN KUVAKAVALGADI

OSASTON 60 v. - juhla

... kuulumisia

MPK:n Helsingin kurssitarjonnassa ei ole ollut perusviestikoulutusta pitkään aikaan, sellaista on suunnitteilla mm. Pahkiksen tarpeita silmällä pitäen. Kiinnostus on tosin näyttänyt kovin laimealta, varmistakaa koulutuksen järjestymisen ilmoittamalla mielenkiinnostanne. Vielä on myös erinomainen aika vaikuttaa koulutuksen sisältöön. PV:n kalustotuki on hieman mutkikkaampaa kun kaikki pitää järjestää MPK:n kautta. Olemassa olevilla suhteilla asiat on kuitenkin järjestettävissä, kunhan vain tarvetta ilmenee. Kenties voisi myös herätellä henkiin vanhaa Viestitiplä-järjestelmää jollain tavalla.

Sissit ovat kehitelleet omia välillä hyvinkin omintakeisia JOJÄ-ratkaisuja jo kauan ennen arjen välineiden virallista keksimistä. Mainitakoon vaikka sissipakettiradio kauan ennen kuin mistään pikaviestimistä oli edes haaveilutakaan. Nyt arjen konseptien noustessa merkittävämpään asemaan myös PV:llä voisi olla hyvä aika katsoa mitä oppeja niistä on saatu. Jotkut toimivatkin jo aktiivisesti arjen ratkaisujen kehittämisessä ja testaamisessa, ja Pahkis on ollut hyvä testausympäristö. Työpöydillä on nyt myös oma automaattinen suuntimoverkko aktiivipalveluksesta poistettua kalustoa hyödyntäen sekä toistinasema omille VHF-kapuloille, ajankohtaisimpia mainitakseni. Lisää tekijöitä varmaan mahtuu joukkoon, ilmaise siis mielenkiintosi osallistua projekteihin tai kouluttajana toimimiseen.

Jouni Salmi,
jouni.salmi@iki.fi

JOJÄ-toimikunta on viettänyt hieman hiljaiseloa uusia juonia punoen ja nyt olisi aika herätellä toimintaa virkeämmäksi. Perinteiset ponnistukset ovat olleet Pahkiksen/Proton sekä ESI-Kin viestitoiminnan järjestäminen ja johtaminen. Allekirjoittanut toimii tämän vuoden ESIKin JOJÄ-päällikkönä, ja ainakin MATI2-osaaminen on lisääntynyt kurssin osallistujilla huimasti tänä keväänä.

Pahkikselle on ollut viime aikoina tarjolla vihreää kalustoa, joten oman kaluston käyttö ei ole ollut ihan keskiössä viime vuosina. Viestipäälliköille on kuitenkin ihan mielenkiintoinen tehtävä rakentaa harjoituksen johtamisjärjestelmä hybridinä sekä vihreää että siviilikalustoa.

TOTAL RESULTS MILCOMP FINLAND 2022

INDIVIDUALS

Korjatut suunnistustulokset 8.5.2022

RACE RANK	Number	Members	Team name	Nationality	Rank	Union	Number of Points					Summary
							Rifle shooting	Pistol shooting	Utility swimming	Military obstacle course	Orienteering Race	
1	603	Välivirta Mikko	Team6	FIN	Capt.	RUL	1 320	1 365	1 212,3	1 582,8	1 876,9	7 357,0
2	862	Siirilä Johannes	Team7	FIN	Sgt	RES	1 410	1 245	988,0	1 527,7	1 727,5	6 898,2
3	601	Hyvärinen Janne	Team6	FIN	Capt.	RUL	1 350	1 455	839,5	1 255,4	1 950,0	6 849,9
4	861	Liehu Saku	Team7	FIN	Capt.	RUL	1 545	1 425	942,9	570,0	1 420,3	5 903,2
5	302	Andresson Margus	Team3	EST	Lcorp.	EST	1 305	1 170	1 152,4	905,6	1 085,7	5 618,7
6	301	Aarnejoki Heikki	Team3	FIN	Maj.	RUL	1 470	1 005	987,7	363,0	1 526,6	5 352,3
7	403	Kuusela Ville	Team4	FIN	2nd Lt	RUL	1 350	375	723,6	560,3	1 432,2	4 441,1
8	401	Arrakoski Jori	Team4	FIN	1st Lt	RUL	1 275	0	556,5	0,0	1 849,5	3 681,0
9	303	Parkkonen Jari	Team3	FIN	Maj.	RUL	1 275	0	670,7	0,0	1 719,5	3 665,2
10	602	Jääskeläinen Simo	Team6	FIN	Maj.	RUL	1 635	585	1 179,4	0,0	0,0	3 399,4
11	402	Hinttaniemi Jeremias	Team4	FIN	Corp.	RES	1 155	120	597,0	348,4	1 122,0	3 342,4
12	501	Kärmeniemi Taneli	Team5	FIN	2nd Lt	RUL	1 215	150	884,8	640,9	0,0	2 890,7
13	201	Hautamäki Hilja	Team2	FIN	2nd Lt	RUL	1 320	0	0,0	0,0	1 175,2	2 495,2
14	203	Mannersuo Mirka	Team2	FIN	2nd Lt	RUL	1 440	600	448,0	0,0	0,0	2 488,0
15	502	Laalahti Antti	Team5	FIN	Capt.	RUL	1 245	495	432,6	313,9	0,0	2 486,5
16	102	Reijo Heidi	Team1	FIN	Sgt	RES	1 050	360	375,3	672,4	0,0	2 457,7
17	101	Arrakoski Wilma	Team1	FIN	0	RES	870	0	0,0	0,0	1 324,8	2 194,8
18	103	Vainionpää Anu	Team1	FIN	Corp.	RES	735	120	8,1	0,0	1 124,2	1 987,3
19	202	Hyny Johanna	Team2	FIN	2nd Lt	RUL	825	165	0,0	0,0	0,0	990,0

Sotilasmoniottelu on mielenkiintoinen laji yhdistäen merkittävät sotilastaidot yhdeksi kisamuodoksi. Kisa hierarkiassa on ylimpänä kansainvälisen reserviupseeriliiton CIOR:n vuosittain järjestämät lajin MM-kisat, joihin Suomikin on osallistunut jo 90-luvulta asti, hyvälläkin menestyksellä. Tänä vuonna kisataan Ateenassa ja ensi vuonna on edessä kotikisat. Kansainvälisesti kisaillaan myös reserviläisittäin.

Päälajeina on kivääri- ja pistooliammunta, uinti- ja maastoesterata, suunnistus sekä kranaatinheitto. Jokaisesta lajista kerätään pisteitä ja kokonaispistemäärä ratkaisee. Kilpailu on kansainvälisissä karkeloissa joukkuekilpailu, mutta myös parhaat yksilösuoritukset huomioidaan. Koska kyse on Suomen edustamisesta on luonnollista valita paras joukkue kisoihin ja tätä varten järjestetään omat karsintakilpailut henkilökohtaisena kisana, tänä vuonna 6-7.5 Hälvälä/Hennala/Nastola-akselilla. Jälkipolvi halusi kokeilemaan millaista tuo on, joten lähdimme porukalla Wilma Arrakoski, Jeremias Hinttaniemi ja Jori Arrakoski kisailemaan.

Ensikertalaisten oli helppoa tulla mukaan, konkarit opasivat ja kertoivat hyviä kikkoja. Kaikki tarvikkeet omia urheiluvaatteita lukuun ottamatta oli järjestäjien toimesta. Muutenkin henki oli erittäin kannustava. Lajit eivät ole aivan helppoja ja pistelaskuun liittyy taktikointia, erityisesti ammunnoissa. Naiset kilpailevat aivan samoilla radoilla ja pistelaskuilla miesten kanssa, tosin maastoesteradalla on muutama helpotus. Toki naisilla on oma sarjansa.

Ammunnat suoritettiin perjantai-iltana loistavissa olosuhteissa. Konkarit toki paukuttelivat hienoja tuloksia, mutta kyllä noviisitkin pärjäsivät. Taktikointi toki nousi tärkeäksi tekijäksi koska kisapisteytymisen saavuttamiseksi pitää yltää tietyn ammuntopistepisteen yli. Siinä helpottaa, kun pystyy keräämään bonuspisteitä. Pistooliammunasta jäi Wilmalla ja Jorilla pisteet saamatta, kun harmittavasti jäätin bonuksitta ja minipistepisteen alapuolelle.

Yö vietettiin käytännössä koko porukalla parakissa Hälvälän harjoitusalueella omine muonituksineen.

Lauantai-aamuna suunta kohti Nastolan uimahallia ja esterataa. Uintiesterata on sinänsä melko lyhyt, vain päädyttä päätyyn (50 m) eivät esteetkään kovin hankalia. Mutta kun se suoritetaan maastopuku päällä. Alku menee jotenkuten, mutta loppu on tuskaa voimien huvettua ja maastopuvun pannessa täysillä hanttiin.

Uinnin jälkeen siirryttiin Hennalaan Nato-standardin mukaiselle maastoradalle (toinen vastaava löytyy Santa-aminasta). Nuoremmat ja kokeneemmat menivät kuin heittämällä. Rata on 500 metriä ja esteitä on moneen maakuun. Hankalimmat ovat kapuamiseen liittyvät. Kovasta harjoittelusta huolimatta ei Jori pystynyt yhtä estettä selvittämään ja Wilma koki saman kohtalon kuopassa vajaan pituutensa vuoksi. Jeremias nuorena kaverina selvitti radan ensikertalaiseksi mallikkaasti. Aluksi ei uskoisi, mutta esterata vaatii oman harjoittelunsa.

Ennen suunnistusta oli vielä kranaatinheitto tarkkuuslajina. Sää oli kääntymässä jo heikonlaiseksi. Suunnistukseen valmistauduttaessa sitten taivas repesi, ensin kevyemmin mutta loppua kohti todella rankaksi sateeksi. Tiimillämme oli etu koska suunnistus oli etukäteen paras lajimme.

Tässä on oikein mukava ja vaativa sotilasaiheinen tapahtuma, jossa saa laittaa itsensä sekä taidollisesti että fyysisesti peliin. Henki on loistava ja porukkaan pääse nopeasti mukaan. Toki vakavimmillaan on täysverinen kisa, mutta voi silti osallistua vain itsensä voittaminen mielessä. Oli syy mikä tahansa, otetaan uusia osallistujia avosylin vastaan. Erityisesti kaivataan nuoria reserviupseereita.

Meillä on tarkoitus yrittää uudestaan taas ensi vuonna paremmalla menestyksellä kotikisat mielessä. Jo tämän vuoden kisoihin on tarkoitus lähettää kolme joukkuetta, miehet, naiset ja noviisit, jos vaan saadaan kasaan. RUL sponsori mukavasti kisamatkan, joten kustannuksetkaan ei ole este. Suomen MILCOMP kisat löytyvät RESUL:n kalenterista, eli kiinnostuneiden kannattaa sitä seurata. Yritetään myös MPK-kurssia, jolla pääsisi kokeilemaan Santahaminan esterataa harjoittelumielessä.

Toiminnantäyteinen ampumakevät

Alkuvuoden koronasulkujen jälkeen ampumatoimikunnan kevätlukukausi on ollut hyvin toiminnantäyteinen ja sisältänyt erilaisia harjoituksia sekä tapahtumia. Samalla, kun uusien jäsenien määrä on ollut jyrkässä kasvussa, myös ampumaharjoittelusta kiinnostuneiden henkilöiden määrä on jatkanut kasvuaan. Perinteiset ja säännöllisesti toistuvat Luolan pistoolivuorot ovat keränneet jatkuvasti hyvän ja tasaisen määrän osallistujia ja harjoituksissa on tehty monenlaisia eritasoisia harjoituksia, jotka on aina sovitettu osallistuvien henkilöiden osaamista vastaamaan. Lisäksi keväällä on järjestetty muutama aloittelijoille tarkoitettu harjoitus Luolalla, jotta voidaan keskittyä erityisesti perusasioihin ja sitä kautta mahdollistaa turvallisen ampumaharastuksen aloittaminen matalalla kynnyksellä.

Pitkien aseiden harjoituksia on järjestetty kevään aikana kolmesti, joista kaksi ovat olleet ampumatoimikunnan itse järjestämiä kivääripäiviä ja näiden lisäksi ampumatoimikunta oli mukana YTH22-harjoituksen järjestelyissä toteuttaen koulutuksellisen ja soveltavaa toimintaa vaativan ammunnan erilaisilla kalustoilla. Kevään ensimmäinen kivääripäivä järjestettiin helmikuussa Lopen ampumaurheilukeskuksessa. Paikalla talvisessa kelissä järjestetyssä harjoituksessa oli hyvä määrä innokkaita sissejä ja kaikki 28 henkilöä saivat ansiokasta oppia ampumisesta lumisissa olosuhteissa.

Kuten yleensä, olosuhteet antoivat ampujille sekä etua että haittaa. Paksun lumikerros myötä alusta oli pehmeämpi ja siten mahdollisti mukavamman asettumisen erilaisiin ampuma-asentoihin, joita harjoituksessa vaadittiin. Mutta, kuten arvattua, paksu lumikerros ei varsinaisesti helpottanut liikkumista soveltavan harjoituksen aikana, ja laittoi kovakuntoisemmatkin sissit hieman puuskuttamaan vedon päätteeksi. Lumi asetti myös haasteita tähtäämiselle ja osa maaleista meinasikin jäädä lumipatjan taakse piiloon tähdättäessä. Harjoitus oli kokonaisuudessaan onnistunut ja osallistujat tyytyväisiä.

YTH22 harjoituksessa toteutettiin kolme erilaiset ammunnat, joista ensimmäisenä oli ryhmäkokoontamassa suoritettu ammunta, jossa käytössä oli sekä rynnäkkökivääriä että yksi tarkkuuskivääri ja tehtävänä oli eliminoida kohdehenkilöt ryhmän itsensä valitsemalla tavalla. Ensin ryhmä teki toimintasuunnitelman ja jakoi tehtävät, minkä jälkeen ryhmä suoritti tehtävän ja eliminoi käsketyt kohteet.

Toisena ammuntona oli yksittäisen taistelijan rynnäkkökiväärillä suorittama, liikettä vaatinut ammunta, jossa tarkoituksena oli liikkua rata mahdollisimman nopeasti läpi ampuen eri etäisyyksiltä ja asennoista maaleja.

Tällä rastilla myös ammunnan valvoja pääsi maistamaan tulta ja liikettä osallistujien kiihtäessä läpi käsketyt tehtävän. Kolmantena ammuntona oli nopea pistoolilla suoritettu ammunta, jossa tarkoituksena oli ottaa ase haltuun ja melko nopeassa tahdissa ampua muutama kohde polvelta. Tämän jälkeen osallistujille annettiin palautteet suorituksista ja osallistujilta saadun palautteen perusteella ampumarastit olivat onnistuneita ja sopivan haasteellisia.

Vuoden toinen kivääripäivä järjestettiin vapupäätönä ja paikalla olikin 39 sissiä harjoittelemassa erilaisia kiväärillä suoritettavia ammuntoja. Alkuun ammuttiin lähietäisyydeltä ja tämän harjoitteen tarkoituksena oli löytää oikea tähtäys, jotta jatkoharjoitteet onnistuvat paremmin.

Toinen harjoite olikin jo merkittävästi haastavampi, kun ammuttiin erilaisista asennoista mm. kyljeltään suojan takaa. Erityistä haastetta ammunassa saatiin, kun piti ampua ns. heikommalta puolelta, jolloin ampujat joutuivat oikein kunnolla jumppaamaan ampuma-asentoaan.

Loppuun suoritettiin hengästymisharjoitus, jossa tarkoituksena oli nostaa sykettä ja saada ampujat hengästymään, jolloin tähtääminen vaikeutui huomattavasti ja ampujat joutuivat etsimään sopivaa hetkeä laukauksen suorittamiseen. Tästäkin harjoituksesta osallistujat antoivat kiitosta ja kokivat harjoituksen opettavaisena sekä mielenkiintoisena.

Kaiken kaikkiaan Sissien ampumatoiminta käynnistyi korona-ajan haasteiden jälkeen mainiosti ja ampumatoimikunnalla on hyviä ajatuksia tulevien harjoitusten varalle, joten kannattaa olla kuulolla tulevien kuvioiden osalta.

Jos et jo ole mukana ampumatoimikunnan listalla, mutta haluaisit mukaan, ole rohkeasti yhteydessä ampumaupseeriin tai ampuma-alipupseeriin laittamalla sähköpostia [ammunta\(at\)stadinsissit.fi](mailto:ammunta(at)stadinsissit.fi).

YHTEISTOIMINTAHARJOITUS

Huhtikuun ammunta

Talvella parlamentissa kypsytetty ajatus: mitä jos järjestettäisiin Sissivoimin harjoitus, jossa toteutuisi toimikuntarajat ylittävä yhteistyö. Lopen laavu ja ampumarata valikoituvat harjoituksen paikaksi. Vastuun harteilleen ottivat maastoaliupseeri Emmi Karhu ja parlamentin tuorein kasvo Joonas Liimatta. Tarkoituksena oli luoda mielekäs ja matalan kynnyksen maastoharjoitus hyvine rasteineen. Harjoitukseen sai ottaa mukaansa myös ei-vielä-sissi-kaverinsa nauttimaan viikonlopusta.

Harjoitusviikonlopun lähestyessä jännättiin säiden tilaa: liukastelemmeko laavulle, vai tarvitaanko kahluuhousut? Myös erätaitorastille hankittavien kalojen hankkiminen osoittautui haasteelliseksi: ahvenien saatavuutta ei voitu taata näin jäidenlähtöaikaan, joten tarjolla oli särkeä.

Emmi, Joonas ja harjoituksen vääpeli Maria Vanonen saapuivat valmistelevaan harjoitusta jo perjantaina Lopen. Lauantaiamuna rivissä seisoj yhteensä neljä kappaletta kolmen hengen partioita. Näitä partioita täydensi määrävahvuiseksi Helsingin Reserviläispiirin puheenjohtaja Marko Nikkanen sekä Helsingin Reserviupseeripiirin puheenjohtaja Matti Riikonen. Yhteensä koko viikonlopun aikana harjoituksessa oli 30 henkilöä.

Harjoitus lähti liikkeelle Lopen ampumaradan maastosta kohti Lopen laavua. Reitille pituutta kertyi noin 10 kilometriä ja reitin varrella partiot saivat opetella ja testata taitojansa suunnistamisessa, kaluston tunnistamisessa, etäisyyden mittauksessa ja tiedusteluluonnoksen laatimisessa.

Stadin sissien yhteistoimintaharjoitus järjestettiin Lopella 2.–3.4.2022. Ohjelmassa oli rasteja & lettuja.

Matka huipentui viimeiselle erätaitorastille, jossa ikisissien johdolla pääsi tutustumaan tilapäismajoitteisiin sekä partiot pääsivät valmistamaan kokonaisen, perkaamattoman kalan syötäväksi.

Partioiden saavuttua illan päätöspisteeseen laavulle, piti Matti huikean puheen sissien historiasta alkaen kapteeni Yrjö Levikoskesta päättyen nykypäivän sissihenkeen. Ilta palaksi saimme nauttia makkaraa sekä Markon nuotiolla paistamia, herkullisia lettuja.

Osa päätti nukkua pakkasyön sissiteltassa, osa taas majoittautui laavuun.

Aamulla leirin purun ja aamiaisen jälkeen partioilla oli edessään pikataival ampumaradalle. Ensin paikan päällä harjoiteltiin itsepuolustusta Combat Ju-Jutsu -kouluttajien johdolla. Päivän päätteeksi partiot pääsivät ampumaan hauskat soveltavat ammunnat.

Lämmin kiitos kaikille järjestäjille yhteen hiileen puhaltamisesta sekä osallistujille heittäytymisestä. Perinteikkään harjoituksen ensimmäinen kerta näytti, millainen voima ja taito meissä sisseissä piilekään.

Emmi & Maria (if you buy one, you get one free)

Tilapäismajoitteiden esittely 1.

Tilapäismajoitteiden esittely 2.

Kala paistuu

Maalissa laavulla

Emmi Karhu, harjoituksen johtaja

CJJ PERUSKURSSI syksyllä 2021

Marraskuun ensimmäisen päivän ilta. Töölön dojo. Kymmenkunta toisilleen tuntematonta henkilöä ovat kokoontuneet perinteikkäälle salille aloittamaan CJJ-lyhytkurssin. Tunnelma on hieman jännittynyt, kun kurssilaiset verryttelevät ja katselevat ympärilleen odottaessaan kurssin alkua. Kellon lyödessä 17.30 salivastaava Jori avaa kurssin, ja perinteiseen budotyyliin opastaa harjoittelijat kerääntymään riviin, jossa suoritetaan alkukumarrus ja Jori kuvaa lyhyesti osallistujille kurssin perusasiat sekä dojon toiminnan perussäännöt. On aika aloittaa harjoittelu.

Lyhytkurssin harjoittelu koostui pääosin yksinkertaisimpien perusasioiden opettelemisesta, jotka hallitsemalla kurssilaisen katsotaan saavuttaneen keltaisen vyön (5 kyu) arvoisen osaamistason ja siten edellytykset seuraavan tason (4 kyu) mukaiseen harjoitteluun. Harjoittelussa korostetaan itsepuolustuksen ja Suomen lain salliman hätävarjelun mukaisia toimenpiteitä niin pysty- kuin mattotilanteissa. Näitä ovat erilaiset asento- ja liikkumiseen liittyvät asiat kuten puhutus- ja ottelu-asento sekä näissä liikkuminen, oman vartalon hallinta kaatumisessa (ukemi), erilaiset väliaikaiset pystyhallintaotteet, maassa puolustautuminen sekä perustason potku- ja lyöntitekniikat.

Peruskurssin harjoittelu jakautui karkeasti kahteen osaan. Maanantaisin harjoittelimme pääasiassa erilaisia pystytekniikoita ja keskiviikkoisin enemmän työskentelyä maassa. Kurssi eteni melko kovalla vauhdilla ja tottumattomalle uusia asioita tuli melko paljon ja termit vilisivät silmissä, mutta treenaamalla sinnikkäästi me kurssilaiset pääsimme askel askeleelta eteenpäin ja kehityimme perusasioissa.

Treenit olivat vauhdikkaita, hiki lensi ja erilaiset kamppailulajien tekniikat tulivat tutuiksi. Yhteistreenit kokeneempien treenaajien kanssa antoivat hyvän mahdollisuuden nähdä ja oppia tekniikkaa kokeneelta harjoituskaverilta. Harjoitukset oli pääasiassa pyritty jakamaan siten, että lyhytkurssilaiset treenasivat oman tasonsa mukaisesti niitä asioita, jotka kurssiin kuuluivat ja kokeneemmat treenasivat saman aihealueen asioita, mutta oman osaamisensa ja taitojensa mukaisia harjoitteita.

Ohjaajia kurssilla oli useampia, ja kaikki toivat oman henkilökohtaisen mausteensa valmennukseen, mikä toi harjoitteluun hauskaa vaihtelua ja uusia näkökulmia. Kurssilaiset harjoittelivat yhdessä kokeneempien kamppailijoiden kanssa ja alusta saakka ilmapiiri porukassa oli erittäin lämmin sekä vastaanottavainen. Kaikki osallistujat olivat hyväntahtoisia toisiaan kohtaan ja pyrkivät auttamaan sekä opastamaan toisiaan huolimatta treenitaukusta tai -historiasta.

Kurssin tasokoetta jouduttiin hieman aikaistamaan koronaan liittyvistä epävarmuuksista johtuen. Koe oli intensiivinen ja laittoi kaikki osallistujat antamaan parhaansa.

Hyvän valmennuksen ja kurssilaisten ahkeran harjoittelun myötä kaikki kokeeseen osallistuneet läpäisivät Jorin tarkan seulan ja saivat keltaisen vyön sekä ansait-sivat paikkansa Sissien pitkässä salijatsumossa.

CJJ:n ja yleisesti kamppailulajien harjoittelu tarjoaa etenkin kokemattomalle ja varmasti myös kokeneem-mallekin harjoittelijalle erittäin hyvän tavan irrottautua arjen paineista ja murheista. Uusia asioita tulee jatkuvalla syötöllä ja koko ajan täytyy pohtia oman kehon hallintaa sekä harjoituskaverin liikkeitä ja toimia niiden mukaisesti. Täydellistä vastapainoa nykypäivän hektisyydelle ja maailman melskeelle.

Lyhytkurssi on nimensä mukaisesti lyhytkurssi, ja sen aikana allekirjoittanut ainakin huomasi erittäin kouriin-tuntuvasti kuinka pitkä on kamppailu-urheilijan matka. Se kestää koko elämän ja jokaisessa harjoituksessa on mahdollisuus oppia uutta, jos niin haluaa.

Kaikki harjoituskaverisi ovat eräällä tavalla opettajiasi, ja samalla sinä toimit myös harjoitus-kaveriesi opettajana.

Voin lyhyen tuttavuuden perusteella lämpimästi suositella Combat Ju-Jutsua harrastuksena ja matalan kynnyksen lähestymistä lajin pariin CJJ-lyhytkurssin kautta, jos kamppailu-urheilu ja itsepuolustus kiinnostavat. Seuraava lyhytkurssi on suunnitelmassa järjestää vuonna 2022, kun koronarajoitukset antavat myöden.

Siispä toivottavasti pääsemme pian eroon Covid19-viruksesta, ja sen aiheuttamista rajoituksista, jotta Sissit pääsevät jälleen treenaamaan Combat Ju-Jutsua ja pitämään huolta omasta toimintakyvystään. On meidän kaikkien velvollisuutemme pitää itsestämme jatoimintakyvystämme huolta.

Tavalla tai toisella.

Tulkaa treenaamaan salille, siellä on ollut Sissin hyvä olla jo vuosikymmenien ajan!

SALITOIMIKUNNAN kevätkatsaus

Kuten moni muukin toimikunta ja harjoituksien järjestäjä, myös salitoimikunta pyrki haastavien korona-aikojen jälkeen saamaan kunnon lähtölaukauksen treenivuodelle. Treenit pyörähtivätkin sulkujen jälkeen hyvin käyntiin, ja treeneissä onkin käynyt koko kevään aktiivinen porukka, joka koostuu kokeneista CJJ-konkareista ja viime syksyn peruskurssin kautta mukaan tulleista CJJ-uransa alussa olevista kamppailijoista. Tarkoituksena oli järjestää tämän vuoden ensimmäinen leiripäivä heti tammikuussa, mutta se jouduttiin siirtämään maaliskuulle. Tilausta leirille selvästi olikin, kun paikalla oli salin täydeltä Combat Ju-Jutsun harjoittelijoita, ja tulijoita olisi ollut myös Sissien treeniporukan ulkopuolelta.

Leiripäivän ohjelma koostui kahdesta harjoitussessiosta ja niiden välissä pidetystä luennoista, jonka tarkoituksena oli avata uusille harjoittelijoille CJJ-tasojärjestelmää, ja sen kantavia periaatteita. Valmentajana ja luennoitsijana leirillä toimi tällä kertaa Sissien oma salivastaava Jori, joka tarjosi osallistujille jälleen parastaan.

Lisäksi leiriporukka kävi nauttimassa yhdessä lounasta, jonka yhteydessä uudet sekä vanhat treenaajat pääsivät tutustumaan toisiinsa paremmin kuin pelkästään normaalien harjoitusten yhteydessä on mahdollista.

Teemana leirillä oli läpileikkaus CJJ-tasojärjestelmästä kokonaisuudessaan, ja päivän treenisessioiden aikana harjoiteltiin soveltuvin osin koko vyörepertuaariin kuuluvia asioita ottaen kuitenkin huomioon harjoittelijoiden turvallisuuden liittyvät seikat esimerkiksi hallintaotteisiin liittyen. Tämän myötä olikin mahdollista luoda tekniikkaharjoittelusta hyvin nousujohteista päivän aikana, ja tekniikoissa siirryttiinkin aamun hätävarjelusta pikkuhiljaa kohti haastavampia tilanteita ja toimenpiteitä kuten esimerkiksi toimimista tilanteessa, jossa on useampia ihmisiä. Leiripäivä olikin toimiva kokonaisuus, jossa etenkin tuoreemmat harjoittelijat saivat tehokkaan oppimispaketin, kun toistoja tuli normaaleja treenejä enemmän, jolloin aivonystyrät saivat vastaavasti enemmän eväitä kehittymistä tukemaan.

Huhtikuussa järjestettiin treenareita etukäteen hämmäntänyt maratontreeni, joka kuitenkin kaikkien iloksi osoittautui kuitenkin vain pitkäksi CJJ-treeniksi.

Treenipäivän teemana tuolla kertaa oli oranssin vyön (4 kyu) tekniikat, ja painopisteenä erityisesti tehokas puolustautuminen yhtä tai useampaa hyökkääjää vastaan sekä voimantuoton perusteet ja tekniikan kohdistaminen. Viiden tunnin aikana ehdittiinkin käydä kokonaisuudessaan oranssin vyön tasokokeen vaatimukset ja intensiteetin ollessa riittävän alhainen ja valmennuksen kyky rytmittää harjoittelua oikein, ajallisesti erittäin pitkältä kuulostavat treenit saatiin vedettyä läpi hyvällä tasolla ja osallistujien näkökulmasta treenit menivät melko nopeasti.

Treenarit saivatkin jo aiemmin leirin yhteydessä mainittua laadukasta harjoittelua suurella toistomäärällä yhden session aikana.

Lyhytkurssi pyöräytettiin myös käyntiin huhtikuussa, ja sinne saatiinkin jälleen hyvä määrä uusia harjoittelijoita lajin pariin. Lyhytkurssista on tässä lehdessä hieman pidempi kirjoitus edelliseltä kierrokselta, ja kurssin sisältö on olennaisilta osin samanlainen myös tällä kertaa. Toukokuussa järjestettiin lyhytkurssin tasokokeen yhteydessä mahdollisuus suorittaa muidenkin vyötasojen tasokoe.

Tämän jutun kirjoittamisen aikaan tasokoe on kuitenkin vielä pitämättä, joten nähtäväksi jää saavatko harjoittelijat kevätkauden päätteeksi uusia vyöarvoja.

Saliporukalla ehdittiin käymään toukokuussa ampumassa myös CJJ-ammunnat, joissa painopisteenä on harjoitella hieman eri asioita kuin perinteisissä ampumatoimikunnan järjestämissä ammunnoissa. Ampuma-aseella toimiminen onkin yksi mustan vyön vaatimuksista, ja sitä on syytä harjoitella riittävän paljon ja riittävän aikaisesta vaiheesta alkaen, jotta toiminta kehittyy riittävälle tasolle.

Tästä onkin hyvä jatkaa uusien ja vanhojen harjoittelijoiden kanssa kohti seuraavia harjoituksia ja tavoitteita. Kesälle on tiedossa leiriä ja ampumaharjoitus sekä tietenkin normaalia perusharjoittelua.

Jos Combat Ju-Jutsun harjoittelu kiinnostaa tai haluat saada lisätietoja harjoittelusta, niin ole rohkeasti yhteydessä [sali\(at\)stadinsissit.fi](mailto:sali(at)stadinsissit.fi)

Lämpöennätys Lopen ampumaradan montussa 24.5.

Ja lämmin oli myös tunnelma. meitä oli tosin vain neljä henkilöä paikallala, kolme ikisissä ja yksi talvella liittynyt nuori jäsen. No, puheet jäivät ehkä vähän vähemmälle, mutta ammuttiin sitäkin enemmän.

Tulokset

Kello 10.00 tapasimme meille aiemmin varatussa ykkösmontussa ja aloitimme radan rakentamisen.

Ammunnat aloitimme kohdistusammunnalla ja kympin hakemisella.

Jatkettiin uusilla tauluilla joissa oli eri kokosia renkaita ja joihin piti osua vaihtelevalla määrällä eri renkaiisiin. Ensin harjoiteltiin ja sitten pidimme ei-niin-vakavahenkisen kilpailun siitä kuka ampui nopeimmin ja tarkimmin.

Tämän jälkeen teimme vähän toimellisemman radan missä lopuksi pelastimme ”panttivangin”.

Lopuksi ammuimme vielä perinne kivääreillä taulut rikki.

Poimimme tottakai hylsyt talteen ja poistuimme auringon polttamina kohti ”puolivälin krouvia” kahville ja sieltä kotiin.

Todella hieno päivä ampumaradalla!

Kympin metsästys

Nostalgia

Pitkät

Pelastus

Neljä vanhaa sissiä kulki näin

... Pornaisten Haukkakalliota päin...

Nuuksiin 7.6. suunniteltu patikkaretki muuttui sissiveli Martti Kurjen ehdotuksesta retkeksi Pornaisten Haukkavuorelle.

Kokoontuminen..

.. oli Pornaisten komean kivi-kirkon P-paikkalla, mistä siirryimme ensin sisälle tutustumaan kirkkoon ja sen jälkeen käväistiin kenraali Tuompon haudallasekä vielä isämaan puolustajien leposijoilla näin marskin syntymäpäivän kunniaksi.

Hautakierroksen..

.. jälkeen jatkoimme eteenpäin, noin neljän kilometrin päähän Kurkelan tilalle, minne jätimme autot. Täältä matka jatkui patikoiden, pienen matkan pitkin metsätietä ja sitten poikkesimme metsään. Tovin kuljettuamme umpimetsässä saavumme Martin veljen Eliaksen oljesta rakentamansa pienelle mökille, missä hän odotti jo meitä kahvin ja mustikkapiirakan kanssa. Kun kahvi oli juotu, jatkoimme patikointia haastavassa maastossa kohti Haukkakallion lakea. Näkyvät täältä yltävät kenraali Tuompon metsästysmaille. Kirkkaalla säällä näkyvät jopa Sköldvikin piiput.

Kallion laella...

.. nuotiopaikalla, pidimme sitten lounastauon, ennen kun laskeuduimme alas sieltä. Paluumatkalla poikkesimme vielä Valkjärven rannan maisemiin.

Saavuttuamme takaisin..

.. Kurkelan tilalle jatkoimme retkeä autoilla kirkonkylässä sijaitsevaan MIL-safari military museoon, missä Mika Tanner esitteli historiallista kalustoaan. Tähän päätyi sään suosima patikkaretki tällä kertaa.

Oli mukavaa.

Kiitos Martille järjestelyistä!

Törmäys Törmällä

Eräänä kauniina kesäkuisen lauantaina kuusi ikisisiä kokoontui Topin Törmällä (Topin projektimökki), suorittamaan Topin suunnitteleman saunalenkin.

Tähän saunalenkkiin kuului lähialueella suoritettava suunnistus, siluettiammunta 22 kaliiperisella pistoolilla, petanquepeli, darts ja biljardi.

Aamu alkoi lipunnostolla ja majoittumisella, minkä jälkeen kuultiin päivän ohjelma ...

Alkupuhuttelu kuistilla

Seppo tarkkana

... jaettiin suunnistuskartat ja sitten maastoon. Suunnistusradalla oli jokaiselle henkilökohtainen rasti mikä kunkin piti löytää vihjeiden perusteella. Kun olimme selvinneet kunnialla maastosta, jatkui ohjelma siluettiammunnalla.

Näin ankarien ponnistuksien jälkeen tuli jo nälkä, ja todettiin että helpoin tapa korjata tilannetta oli tilata pizzat Mäntsälästä, ja niin tilattiin pizzat.

Nälänpoisto-operaation jälkeen seurasi saunalenkissä petanquekilpailu mikä venyi hyvin pitkäksi. Kun voittajasta oltiin sovittu, päätettiin aloittaa saunan lämmittäminen.

Saunan lämmitessä maisteltiin ja arvosteltiin koko joukko erilaisia oluita Ikisissiraadin puolueettomassa testissä. Ilta palaa grillattiin vielä kodan suojassa. Saunan jälkeen saunalenkki huipentui darts- ja biljardikilpailuihin. Kun voittaja oli selvillä olikin jo sunnuntai ja nukkumamenon aika. Aamiaisen jälkeen oli sitten jälkien korjaaminen kotiin lähtö.

Unohdettu rintama

TAISTELUT SAARISTOSSA 1941

KuLon lohko

Kamsholmenin tapahtumat

Jalkaväkirykmentti 34:n III Pataljoonan Erillinen Pataljoona 1 (Er.PI), joka oli koottu pääosin ruotsinkielisestä Pohjanmaalta ja jonka toinen komppania koostuu ulkomaalaisista vapaaehtoisia, joka myös kutsuttiin ”muukalaislegioonaksi”, siirtyi rintamavastuuseen Prästkullan lohkolla (KuLo) 17.7. 1941 kun 17. Divisioona siirrettiin Itä-Karjalaan. Pataljoonan komentajana toimi majuri Vincent Lundström joka otti vastaan pataljoonan Helsingissä Santahaminassa, missä se oli ollut koulutuksessa.

Pataljoonan matka Hangon rintamalle alkoi marssilla Herttoniemeen, missä juna odotti. Matka jatkui mukavasti matkustaja vaunuissa Karjaalle, missä juna kääntyi Hankoon. Matka jatkui Skurun pysäkillä missä pataljoona siirtyi junasta jalkamarssiin suomalaisessa kesäyössä.

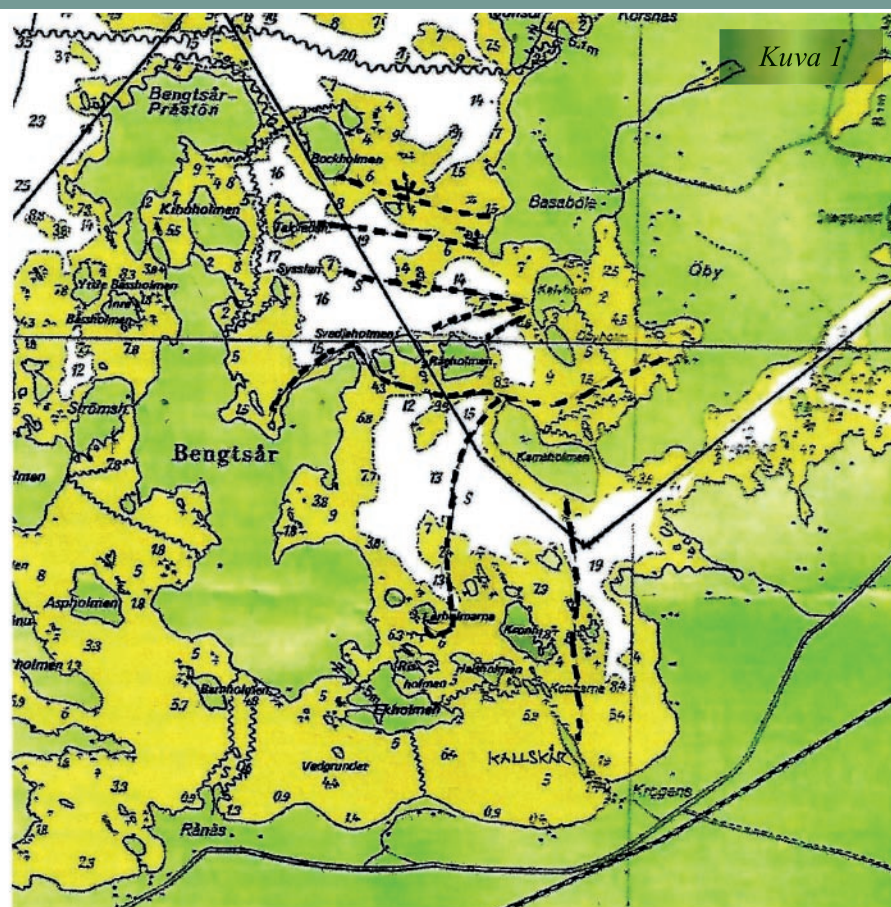
Kilometri toisensa jälkeen jää taakse pölysellä tiellä. Aamu koittaa ja yön viileys väistyy ja aurinko polttaa. Tie huononee, maasto muuttuu märkiseksi, varusteet painavat, jalat väsyvät ja hiki valuu. Prästkullassa pidetään kahden tunnin tauko missä joukot huoltavat itsensä. Marssi jatkuu ja tie huononee edelleen, nyt näkyy joo kranaattikuoppia. Rintama lähestyy. Hankoniemeltä kuuluu jo tykistön ääniä. Vasemmalla hämöttää Norrstrand ja meri.

Syyskuun alussa pataljoonaan muodostettiin vapaaehtoinen iskujoukkue. Tähän ilmoitautui monia ulkomaalaisia vapaaehtoisia sotilaita, mm. kolme ruotsalaista, kolme tanskalaista, yksi saksalainen, puolalainen, itävaltalainen ja belgilainen. Joukossa oli myös Venäjän keisarikunnan upseerin ja suomenruotsalaisen äidin poika, Boris Tjetveruhin.

Iskuryhmälle annettiin viikon mittainen tehokoulutus Leksvallissa. Siellä opetettiin mm. miten tuhotaan vihollisen pesäkkeet kasapanoksia käyttäen. Öbyn maastossa pidettiin ampumarjoituksia erilaisilla jalkaväen aseilla.

Koulutuksen jälkeen Iskujoukkue siirrettiin Kamsholmenin joka on suunnilleen 800 metri pitkä ja 300 leveä tiheällä mäntymetsällä peitetty saari. Rannalla on pieni harmaa mökki ja vähän ylenpänä navetta ja lato. Keskellä saarta on kaurapelto ja oikealla punainen asuintalo.

On jo ilta kun iskuryhmä saapuu Kamsholmeniin ja suomenkielinen pataljoona on jo jättänyt saaren. Kaksi miestä menee vartioon, kun osaton muut jäsenet hakevat itselleen majoituspaikkaa. Ulkomaalaisryhmä majoittuu keskellä saarta olevaan hyvässä kunnossa olevaan asuintaloon, sillä ajatuksella, että kun venäläisillä on loistava näkyvyys taloon niin he eivät kuvittele jonkun olevan niin uhkarohkea että majoittuisi sinne.

Kamsholmenilla on vain kaksi ryhmää vapaaehtoisjoukkueesta, toiset vapaaehtoisryhmät oli ryhmitetty yhdeksännelle lohkolle.

Vain lokit kirkuivat, mutta muuten Kamsholmenin tähtystysasemalla oli rauhallista. Asema oli metrin syvyinen kuoppa. Sen tähtystysaukko oli naamioitu oksilla ja se sijaitsi saaren korkeammalla kohdalla, pikakivääri ampumavalmiina.

Venäläisten puolella syntyi liikettä, suomalaisten puolelle kuului lapion rahinaa ja lekan ja vasaran pauketta. Viholliset vahvistavat asemiaan Bengtsårilla. Kuuluu ilkeä vihellys ja Bengtsårin pohjoispäässä leimahtaa; suomalaisten ampumat ensimmäiset kranaatit ovat räjähtäneet. Nyt seuraa kranaatti toisensa jälkeen. Taivas hehkuu ja räiskyi kuin ilotulituksessa. Venäläinen tykistö vastasi tulitukseen Hangosta. Tämä jatkui monena yönä. Viimein venäläiset lopettivat tykistötulen ja Kamsholmenissa valitse taas rauha.

Oltuaan pari viikkoa reservissä raivaamassa palanutta metsää ja korjaamassa vahingoittuneita teitä, Kamsholmenin ”muukalaislegioona” palasi takaisin linjoille, mutta jäivät nyt mantereelle, Basaböleen.

Öbyssä toimiva tiedustelu-upseeri kapteeni Herrgård oli käsenyt puolalaista korpraalia John Pomeranzia hänelle ojetetun kiikarin avulla tiedustella ja merkitä saamaansa karttaan kaikki havaitsemansa vihollisen asemat

Bengtsåra, venäläisten saari, oli korpraali Pomeranzin edessä. Siinä oli hänen tiedustelutehtävänsä, mutta etäisyys oli liian pitkä. ” Jos matka on liian pitkä, se lyhennetään”, ajatteli John Pomeranz, otti kartan esille ja alkoi mitata etäisyyksiä...

Hän totesi, että Basabölestä Bengtsåraan oli kaksi kilometriä mutta Testamentiin oli vain kilometri. Ei tarvitsi kun mennä siihen saareen niin venäläiset olisi nähdä edessä. Mutta miten päästä Testamentille? Äkkiä hän muisti miten he alikersantti Sundquistin kanssa vartiovuorolla olivat suunnitelleet tiedusteluretken Bengtsåriin.

Kapteeni Herrgård tarkasti mietelijänä korpraali Pomeranzin tuomaa laihaa raporttia, mutta korpraali Pomeranz ehdotti että kapteeni Herrgård myöntäisi luvan hänen ja alikersantti Sundquistin suorittaa tiedusteluretken Testament -saareen.

”Ja miten pääsisitte saareen”, ”Kanootilla, minkä näin huoltojoukoilla”, herra kapteeni, vastasi korpraali Pomeranz.

Niin lähtivät korpraali John Pomernaz ja alikersantti Sundquist 2.9. 1941 melomaan kohti Testamentea. Hiljaa miehet meloivat kohti saarta, ja se nousi tummana heidän edessään. Jos saarella oli venäläisiä, heistä olisi pitänyt jo kuulua ääniä. Lähestyessään saarta he jäivät kuuntelemaan. Mitään ei kuulunut, vain Bengtsårista ammuttiin valoraketti valaisi ympäristön. Vaistomaisesti miehet kyyristyivät syvemmälle välttääkseen kirkasta valoa.

Alikersantti Sundqvist meloi voimakkein vedoin kanootin rantaan. Korpraali Pomeranz hyppää konepistooli oikeassa kädessä maihin ja toteaa: ”Sillanpääasema vallattu”. Yhdessä he sitten naamioivat kirkkaan sinisen kanootin oksilla ja heinällä. Sen tehtyään he jäivät odottamaan aamunkoittoa.

Auringon noustessa molemmat miehet makasivat kuin harmaat varjot maata kohtaan painautuneena käyttäköseen maaston antamaa harvaa suojaa hyväkseen. Aamupäivätuntien sopiva valo käytettiin hyvin:

Konekivääripesäkkeet, korsut ja piikkilankaesteet merkittiin. Kello kolmelta venäläisten saaret olivat taas varjossa eikä havantoja voitu tehdä. Illalla partio lähti paluumatkalle, tehtävä oli suoritettu. Tuloksena voisi myös todeta että aivan rajan pinnassa olevista saarista Takvedsholmen ja Lilla Bockholm olivat tyhjiä mutta Stora Bockholm oli miehitetty öisin.

jatkuu seuraavalla sivulla ▷

Unohdettu rintama

Kuva 3

Aamulla kapteeni Herrgårdin pöydällä olevat onnistuneen retken kartat herättivät niin paljon huomiota että majuri Lundström otti asian omiin käsiin ja käski luutnantti Nordlund perustamaan iskujoukkueen, ja tilasi viisi uutta kanoottia, jotka maalattiin suojavärisiksi. Iskujoukkue saisi myös oman leirin ja olivat suoraan majurin alaisina. Näin omaehtoisista tiedusteluretkistä tuli virallista toimintaa.

Kaksi päivää myöhemmin myöhään illalla vänrikki Wahlroosin seitsemän miehen ryhmä lähti Öbyn Ryssuddenista soutuveneellä kohti öisin miehitetyksi epäiltyä Rågholmenia. Yö oli pimeä ja myrskyinen. Niin kauan kun matka kulki Kamsolmenin pohjoispuolella ja suojassa, kaikki meni hyvin. Kun Kamsholmen jäi taakse vene oli avomerellä, missä aallot tulivat sivusta ja löivät yli laidan. Vesi valui kypärästä niskaan ja kastteli koko puseron. Äkkiä edessä hämöttää jyrkkä kallioja pian vene törmäsi hiljaa rantaan. Rågholmen oli hiljainen. Yksi mies jäi vartioimaan venettä ja muut ryntäsivät ylös rinnettä. Vänrikki Wahlroos miehineen häipyi pimeyteen saaren toiselle puolelle, muut miehet maastoutuvat rinteeseen. Miehet kuuntelevat pimeydestä mahdollisia ääniä, mutta kaikkialla oli hiljaista.

Nukuttuaan yön vuorotellen, miehet lähtivät hiipien liikkeelle kello viideltä valloittamaan Rågholmenia. Askel askeleelta Rågholmen tutkittiin, löytämättä yhtään venäläistä, ei elävää eikä kuollutta.

Näin toinen tehtävistä oli suoritettu Rågholmenin tutkimisen jälkeen, kun taas toinen jäi toteutumatta koska ei saatu vankia.

Löydettyään leiripaikan miehet käyvät nukkumaan pitäen vuorollaan vahtia. Muiden nukkuessa vänrikki Wahlroos tarkkaili vihollisten asemia Bengtsåriilla ja laati siitä pitkän raportin. Pimeän tultua illalla vene pakattiin ja alkoi paluumatka Kalvholmeniin. Tehtävä suoritettu.

Rågholmenin retken raportissa todettiin että Basabölen ja Kamsholmenin lähisaaret Sysslän, Bockholm, Takvedsholm Svedjeholm eivät olleet miehitettyjä. Näin kanoottipartiot saattoivat liikkua turvallisemmin ja saaret voitiin käyttää tähystyspaikkoina. Saaret eivät kuitenkaan olleet riittävän syvällä vihollisen puolella, joten pyrkimyksenä oli päästä vieläkin syvemmälle.

Tiedettiin että etelämpänä sijaitseva Kronholm oli miehitetty, mutta Kallskäristä ei tiedetty mitään. Niin lähti lokakuun 9. ja 10 päivän välisenä yönä vänrikki Francken johtama partio Kallskäriin.

Partioon kuuluivat alikersantit Bengt Uunila, Lars Sundqvist, korpraali John Pomeranz sekä sotamies Derrik Nilsson. Nilssonilla oli selässään puhelinjohtokela, mistä oli määrä liu'uttaa johto meren pojaan, tehtävänannon mukaan. Lähestyessä Kallskäriä havaittiin pesäke rannassa. Kanootit hajaantuvat viuhkamaiseen muotoon ja olivat paikoillaan aivan hiljaa. Ainoa ääni on aallon loiske vasten kanootin kylkeä.

Konepistoolien suut osoittavat kohti saarta. Uunila ja Sundqvist meloivat kohti rantaa, oli aivan hiljaista, mikään ei liikkunut, vain rantapensaissa rapisi.

He nousivat maihin ja ohittivat korsun eri puolilta todeten sen ja koko saaren tyhjäksi, mutta he kuulivat ääniä mantereelta noin sadan metrin päästä mantereella olevasta Krogennsin komentopaikasta. Loput partiosta nostivat kanootit vedestä ja piilottivat ne.

Puhelin kytkettiin mukana vedettyyn kaapeliin. Aamulla miehet totesivat, että noin 300 metrin päässä Krogennissa oli korsukylä ja vielä Kronholmenin lounaisosassa nähtiin venäläisiä aamupalalla. Vänrikki Francke pyysi puhelimella maanermaalta avaamaan kranaattiheitintulen korsukylään. Sitä tulikin välittömästi ja helvetti pääsi irti korsukylässä. Punaisia ja keltaisia liekkejä nousi harmaanmustien savujen seasta, puun- ja raudankappa-

leita sinkoili ympäriinsä. Seuratessaan kranaattitulen vaikutusta Francke huomasi ison vihollisveneen tulevan suoraan kohti Kallskäriä, mutta onneksi vene kääntyi viime tingassa kohti Kronholmia.

Seuraavana yönä partio palasi Kamsholmeniin. Vänrikki Francken partio teki seuraavan retken Kallskärille 12.10. tehtävänään tuhota korsukylä täydellisesti.

Vänrikki Francke teki 2.12. usean kanootin vahvuudella kuunteluvartioretken Bengtsårin lähellä olevaan Halsholmeniin ja seuraavana päivänä Bengtsåriin. Viimeinen melontapartio lähti 3.12. Prästöhön ja silloin tuli tieto että venäläiset olivat evakoineet Hangon. Melontapartiot tekivät kaikkiaan 26 retkeä, joista 24 kirjattiin sotapäiväkirjaan.

JATKUU...

Lähteet:

*A. Molnár: "Vi låg framför Hangö",
Antero Uitto & Fredrik Geust:
"Hanko toisessa maailmansodassa",
Stig Nyström: "Hangö 1940 – 1941",
Seppo Jääskeläinen: "Punainen Hanko"*

Teksti ja piirroks:

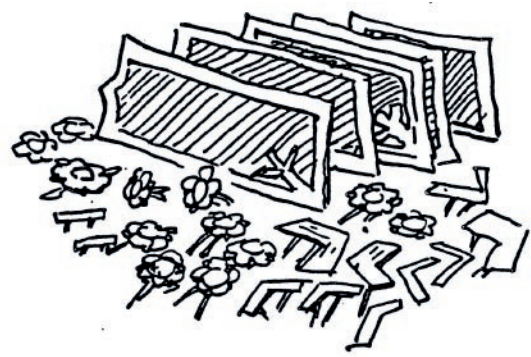
Christer Mikkonen

Kuvatestit:

- Kuva 1.* Kanoottipartioiden toiminta alue (Ote Merenkarttalaitoksen karttalehdestä Sorpo – Padva 1963)
- Kuva 2.* Kamsholmenista seurataan vihollisten liikkeitä.
- Kuva 3.* Alikersantti Sundquist ja korpraali Pomeranz lähestyvät Testament saarta.
- Kuva 4.* Vänrikki Francke johtaa epäsuoran tulen Kallskäristä

Kuva 4

Ylennetyt 4.6.2022

YLIK Abokther Joosef Ali, Helsinki
 YLIK Huomanen Anne Maria, Turku
 KERS Härkönen Heikki-Matti Juhani, Vantaa
 VÄNR Kuivalainen Laura Marjatta, Helsinki
 ALIK Laasonen Marko Veikko Juhani, Helsinki
 YLIL Löfman Matias Carl Johan, Helsinki
 KAPT Myllys Pertti Kalervo, Vantaa
 YLIK Potrykus Kristofer Klaus Six, Helsinki
 LTN Ronkanen Miika Heikki, Sakari Helsinki
 YLIL Salonen Empu Mika Juhani, Helsinki
 YLIK Siltala Henri Oiva Tapio, Espoo

Harry Eklundhille

on myönnetty RUL kultainen ansiomitali soljen
 kera Huoltoapuseriätiön esityksestä 4.6.2022.

SISSISANOMAT on Helsingin Sissikerho Ry:n
 ja Helsingin Sissiosasto Ry:n jäsen- ja tiedotuslehti.

(paatoimittaja@stadinsissit.fi)
 Ulkoasu ja taitto: Sirkka-Liisa Kallio
 Painolaitos: Mailhouse

Sissisanomat julkaisee sitoumukset Stadin Sissien toimi-
 alaan kuuluvia artikkeleita käytettävissä oleva tila huomi-
 oiden.

Toimitus pidättää oikeuden lyhentää ja editoida tekstejä,
 sisältöä oleellisesti muuttamatta.
 Sissisanomat ja siinä julkaistut artikkelit, kuvat ja piirrookset
 kuuluvat tekijänoikeuslain piiriin. Kirjoittajien esittämät
 näkökannat ovat heidän omiaan, eivätkä välttämättä edusta
 Sissiparlamentin päätöksiä.

Stadin Sissien palkitut henkilöt

Sissiosaston pienoislippu,

Christer Mikkonen

Sissiansiomitali solkien kera

Björklund Aarne

Kivinen Timo (PVKOM)

Sissiansiomitali

Vanonen Maria

Hopeinen sissilevyke

Österberg Nico

Pronssinen sissilevyke

Hållfast Lauri

Korhonen Ahti

Sarjakoski Sakari

RESERVIUPSEERILIITTO

Pronssinen ansiomitali

Turku Perttu

VALTAKUNNALLISET

Sotilasansiomitali

Hotakainen Sami

SISSISANOMIEN AINEISTOJEN TOIMITUS

Sähköpostilla päätoimittajalle mieluiten doc. Word -muodossa.
 Mahdollisen kuva-aineiston (jpg-muodossa) toimittamisesta
 on sovittava erikseen päätoimittajan ja taittajan kanssa.

OSOITTEENMUUTOKSET

RUL:n jäsenet: www -lomakkeella:
 www.rul.fi/jaseneksi
 email: jasanasiat@rul.fi

- puh. 09 405 62011 (MPY / Virpi Kukkonen)
- RES:n jäsenet: email: jasanasiat@reservilaisliitto.fi
 puh. 09 405 62010 (MPY / Sara Välimäki)
- Sissitili: FI04 4055 5610 0004 29
- y-tunnus_21647014
 ISSN 12390879

URLUS

Palkintokirja / urlus-palkinto 2022

Stadin Sissit/ Paikallispataljoonan esikuntatyöskentelykurssin
 kouluttajat

urlus-SÄÄTIÖ on säännöllisten avustustensa lisäksi palkinnut vuosittain tarkoituksensa
 mukaista toimintaa edistäneitä yhdistyksiä tai yhteisöjä. Säätiön tukitoiminnan yhtenä
 keskeisenä osana on ollut kautta vuosikymmenten vapaaehtoinen maanpuolustus ja siinä
 erityisesti pääkaupunkiseudulla tapahtuvan toiminnan tukeminen. Tämän vuoden palkitut
 täyttävät hienolla tavalla nämä kriteerit.

Korona-aika on kokoontumisrajoituksiinsa tuonut omat lisähaasteensa myös kaikille nyt
 palkittaville sekä näiden piirissä toimiville reserviläisille. Palkintojen tärkein
 myöntämisperuste onkin ollut reserviläisten koronapandemian aikana ja sen aiheuttamista
 rajoituksista huolimatta toteutetut innovatiiviset koulutustilaisuuudet. Palkitusprosessin
 lopussa syntynyt Ukrainan sota on vahvistanut nyt palkittavien kohteiden valinnan
 oikeutusta ja perustelujen pitävyyttä.

Asiantuntevat Paikallispataljoonan kouluttajat ovat tehneet pyyteettömästi työtä
 reserviläisten esikuntatyöskentelytaitojen kehittämiseksi. Vuodesta 2014 jatkunut
 systemaattinen koulutus on perehdyttänyt vuosittain noin 100 reserviläistä moderniin
 esikuntatyöskentelyyn. Stadin Sissien järjestämä kurssi on kyetty pitämään korona-aikana
 varuskuntien sulkeutumisesta huolimatta käyttäen innovatiivisia välineitä ja ympäristöä.

Palkitsemista esittää HRUP ja sitä puoltavat uudennuon aluetuimisto, MPK ja HRES.

Kannustukseen tekijöitä ja parantaakseen esikuntatyöskentelykurssin
 koulutusmahdollisuuksia urlus-SÄÄTIÖ palkitsee kurssin kouluttajat

20 000 (kahdenkymmenentuhannen) euron palkinnolla.

urlus-SÄÄTIÖ onnittelee palkittavia sekä toivottaa kaikille menestystä myös tulevaisuudessa!

Puheenjohtaja

Mikko Koskimies

Asiamies

Jukka Pennanen

IMSK:n säätiön sr hallitus on myöntänyt

Helsingin Sissikerho ry:lle

Paikallispataljoonan esikuntakurssin
 ja oppimateriaalin kehittämiseen
 4000 €:n kannatuspalkinnon.

Helsingissä 18.2.2022

Puheenjohtaja
 Toimitusjohtaja

Kimmo Karila

Sihteeri
 VTM

Olli Alho

KUNNIAKIRJA

Suomen Reserviupseeriliitto on myöntänyt

Helsingin Sissikerholle

toimintapalkkion innostavasta ja tuloksellisesta
 reserviupseeritoiminnasta
 vuonna 2021

Helsingissä 12. maaliskuuta 2022

SUOMEN RESERVIUPSEERILIITTO

Aaro Mäkelä
 Puheenjohtaja

Janne Kosonen
 Toiminnanjohtaja

Kuinka minusta tuli Sissi

Eräänä päivänä töissä istuessani puhelin pärähti soimaan ja sieltä soitteli minulle Sissien nuorisovastaava. Olinhan noin viikkoa aikaisemmin hakenut Stadin Sisseihin. Me tultiin heti hyvin juttuun ja hän toivotti minut lämpimästi tervetulleeksi. Oli maaliskuun loppu ja Venäjä oli kuukautta aiemmin hyökännyt Ukrainaan. Mielikuvat varmasti suurimman osan suomalaisista mielissä ovat olleet itseni tavoin 24.2 jälkeen pelokkaat ja poukkoilleet toiveikkuudesta kauhukuviin. Niihin kauhukuviin, joita päivittäin televisiosta näemme ja niihin kauhukuviin, jonka osa suomalaisista henkilökohtaisestikin vielä muistaa.

Itse olen kahden lapsen äiti. Minä vihaan ja pelkään väkivaltaa. Haluan aina seistä sorrettujen puolella, enkä koskaan olla sortaja. Se, että haluan oppia puolustautumaan ei silti millään tapaa tarkoita sitä, että olisin sortaja. Se tarkoittaa sitä, että haluan osata suojella lapsiani ja puolustaa kotiani. Niinpä siis vajaa kuukausi Venäjän hyökkäyksen jälkeen jätin hakemukseni Stadin Sisseihin. En osannut odottaa, että minut valitaan ja otetaan niin lämpimästi vastaan sekä Sisseihin, että reserviliittoon.

Aseet ovat aina kuuluneet elämäni. Ei enää aikuisiällä, mutta lapsuudessa. Synnyin 1979 toisen polven kokoomukselaiseen perheeseen. Isoisäni oli poliisipäällikkö ja isäni yksi suomen suurimmista asekeräilijöistä. Isäni aikoinaan peri ensimmäisen asekokeelmansa appiukoltaan ja tämä harrastus jatkui hänen omiin eläkepäiviinsä saakka. Minua aseet eivät lapsena hetkautaneet mitenkään. Olin kai tottunut niiden olemassaoloon niin pienestä pitäen, että en nähnyt niissä mitään eriskummallista. En mitään hienoa, mutta en myöskään mitään pahaa. Kasvoin aseöljyn hajussa. Leikin Barbeilla ja nukkekodilla, kirjoittelin runoja ja piirtelin prinsessoja, mutta sitten myös osasin koota aseet ja ampua. Mitäs eriskummallista siinä nyt olisi? Iskä myös opetti minulle karatea.

Vuosien myötä asenteeni aseita kohtaan kuitenkin muuttui. Vartuin ja aloin seurata maailman tapahtumia. Aseet alkoivat hetkauttamaan. Jos ei niitä olisi, ei olisi sotia eikä kukaan joutuisi kärsimään. Tätä mieltä olin nuorempana monta vuotta. Ja olisin toki edelleenkin, jos aseita ei maailmassa tosiaan olisi.

Mutta todellisuus on toinen. Aseita on, sotia tulee aina olemaan ja ihmiset tulevat aina kärsimään. Se on karu totuus, ehkä jopa kaikista karuin ja viime kuukausien tapahtumat ovat ikävä kyllä jälleen kerran osoittaneet sen, että historia vaan toistaa itseään. Se, mitä Suomessa on sotien jälkeen aina pelätty, on nyt lähempänä kuin koskaan aikaisemmin.

Toivoa ei silti pidä koskaan heittää. Ei niin pitkään, kun sitä on edes pieni pilkahdus vielä olemassa. On tärkeää pitää yllä positiivisia ajatuksia, seurata maailman tapahtumia ja ottaa uhka tosissaan, mutta pitää myös muistaa keskittyä hyvään elämässä. Perheeseen, luontoon ja itsensä kehittämiseen. Tästä syystä minusta onkin erityisen hienoa, että Stadin Sissit eli Helsingin Sissiosasto ja Helsingin Sissikerho tarjoavat jäsenilleen niin runsaasti muutakin toimintaa ammunnan lisäksi.

On paljon tapahtumia ja erilaisia koulutuksia. On nuoria sissejä ja ikisissejä. On kaukopartiohihtoa ja maastossa mönkimistä, laavuiloja, Pakkis ja Sissisanomat. Olen aiemmin harrastanut brasilialaista Jiu-Jitsua (BJJ) joten on ollut myös todella kiva päästä tutustumaan Stadin Sissien oman, Suomen vanhimman ja perinteikkäimmän Jiu-Jitsu salin toimintaan ja Combat Jiu-Jitsun (CJJ) maailmaan.

Sisseihin tosiaankin on kunnia kuulua!
E.K.K

Toiminta tutuksi

Kuten lukuisat muutkin tapahtumat, pakotti koronapandemia siirtämään Toiminta tutuksi -illan kolme kertaa, mutta vihdoinkin 4.4. antoi olosuhteet mahdollisuuden toteuttaa tämä kauan odotettu tapahtuma.

Suuri kiinnostus maanpuolustusta kohtaan näkyi myös Toiminta tutuksi -illassa; Ilmoittautumisia tuli niin paljon, että viimeiseksi ilmoittautuneille jouduimme pahoittelemaan, että eivät välttämättä mahdu ampumaradalle mukaan. Muutama viimehetken poisjääminen tuli ja kaikki pääsivät kokeilemaan pistooliammuntaa Sissien ampumaradalla.

Illan aluksi Sissiosaston ja -kerhon puheenjohtajat esittelivät Sissien historiaa ja toimintaa yleisesti, minkä jälkeen eri toimikunnat esittelivät aktiviteettejaan tarkemmin.

Viesti- ja johtamisjärjestelmäkälustoa oli esillä, kampsipailu-urheilunäytös ja ampumaradalla pistooliammuntaa. Muutaman toimintanumeron mainitakseni.

Voi hyvin todeta, että kysyntä ja tarjonta kohtasivat; Uusilla ja vanhoillakin jäsenillä oli kova kiinnostus tulla mukaan toimintaan ja toimikunnat saivat kaivattuja lisävahvistuksia toimintaansa tuoreiden, innokkaiden tekijöiden muodossa.

Toiminta tutuksi -ilta ei ole vielä vakiintunut tapahtuma Sissien toimintakalenterissa, mutta näin olisi tarkoitus tehdä. Seuraava Toiminta tutuksi -ilta on tarkoitus järjestää syksyllä. Sinne siis mukaan, mikäli et keväällä päässyt paikalle!

Nuorisoupseeri Mikko

Stadin Sisseihin uusia jäseniä

Venäjän hyökkäyssota Ukrainaan on nostattanut suomalaisten maanpuolustustahtoa. Stadin Sissien toiminta tutuksi -ilta toi uudet jäsenet sotataidon ytimeen.

Maanpuolustuskoulutus MPK on maan kattavin kokonaisturvallisuuden kouluttaja, jonka kursseille on ollut räjähdysmääräisesti hakijoita. Sama ilmiö näkyy Stadin Sissien toiminnassa. Toiminta tutuksi -ilta järjestettiin 4. huhtikuuta, jonka aikana Stadin Sissien johto esittäytyi uusille jäsenille, ennen kaikkea uudet tulokkaat saivat tutustua toimintaan myös käytännössä.

Uudet jäsenet saivat tutustua järjestön alkujuuriin, sillä perinteikäs Ju-Jutsusali esittäytyi tulokkaille. Harjoittelu oli alkanut salilla jo vuonna 1959 ja kehittynyt siitä ajoista eteenpäin, unohtamatta kuitenkaan juuriaan. Uusille jäsenille on juuri sopivasti alkamassa peruskurssi melko edullisesti ja jokainen voi osallistua toimintaan lähtötasosta riippumatta.

Toiminta tutuksi -illan aikana päästiin myös ampumaradalle. Ampumaradalla aisti uusien jäsenten keskittymisen. Jokaisella oli takanaan ampumakokemusta, mutta viime kerrasta oli saattanut kulua jopa kymmenen vuotta. Pistoolilla ampuminen oli jännittävää, koska armeijassa kaikki eivät olleet saaneet ampua pistoolilla. Pistoolin jälkeen oli järeämmän konekiväärin vuoro, joka oli erittäin tarkka ase, sillä luodit menivät liipaisimen puristuksen jälkeen juuri sinne, minne tähtäin osoitti, eli napakymppiin.

Ammunnan jälkeen jännitys raukesi, sillä vaikein ja vaarallisin tehtävä oli suoritettu. Eräs uusi Sissi sanoi mieleenpainuvat sanat ampumaradalla ” en tykkää pitää asetta kädessä, mutta nyt on tuntunut siltä, että se on opittava”. Nämä sanat jäivät mieleen mitä tapahtuu Euroopan geopoliittisessa ympäristössä parhaimmillaan.

Siirryimme ampumaradalta auditorioon, jossa viestintäosasto esittäytyi uusille jäsenille. Paljon tutun näköisiä laitteita armeijan ajoilta, mutta tuntui siltä, ettei enää osaa käyttää niitä. Siksi voi osallistua Pakkikselle, mikä on yli 50 vuoden ajan ollut Sissien vuotuinen pääharjoitus, jossa harjoitellaan sotilaallisen toimintaan liittyvien taitojen hallintaa. Myös esikuntatyöskentelyä on mahdollista harjoitella, mikä herätti monen uuden Sissin mielenkiinnon.

Lopuksi kävimme maastotoimintaa läpi ja mahdollisia uusia kilpailuja, joihin Stadin Sissien jäsenet voivat osallistua. Usean päivän mittaisia harjoituksia tarjotaan jäsenille, missä he voivat testata omaa paineensietokykyä ammattisotilaita vastaan. Entisenä maratoonarina tämä herätti mielenkiintoni.

Stadin Sissi voi olla myös silloin, kun iän puolesta poistetaan reservistä. Silloinkin voi käydä kehittämässä omaa ampumataittoa ja ylläpitämässä fyysistä kuntoaan. Niin kuin Stadin Sissien perustaja, kapteeni Yrjö Levikoski on sanonut ” Me olemme täällä kaikki isänmaan asialla ja samanlaisia pulliaisia ikään, sukupuoleen, siviiliammattiin ja sotilasarvoon katsomatta”.

Bijan Rezai Jahromi

PAHKIS TULEE TAAS!

Pahkis22 järjestetään
Mikkelissä 7.-9.10.

Ilmoittautuminen
harjoitukseen on
käynnissä

Löydät harjoituksen
MPK:n koulutuskalen-
terista nimellä Pah-
kis22 Tiedusteluharjoi-
tus

MERELLINEN RETKI

Söderskärin
majakkasaarelle

Suomenlahden Laivastokilta ja Sissit
järjestävät yhdessä retken Söderskärin majakka-
saarelle lauantaina 6.8.

Matka taittuu laivastokillan ”Killstar” aluksella,
mikä lähtee Pohjoisrannan T-laiturista (Halkolaituri)
6.8. klo 10.00.

Osallistumismaksu 20 €

*Söderskär majakoineen ja rakennuksineen on
Suomen parhaiten säilynyt majakkamiljöö.*

Saaren vanhat rakennukset luovat majakan kanssa
kauniin ulkosaaristolaisen maiseman ja mm. kulku
Mattlandetin ja Bastulandetin välillä tapahtuu riipu-
siltaa pitkin.

*Risteilyalus m/s Söderskär on saa-
ressa klo 11.45—13.00 välisenä aikana.*

Aluksella tarjotaan kahvilapalvelui-
ta kaikille saaren vierailijoille. Omia
eväitä voi ottaa mukaan jos haluaa.

Myös m/s Söderskärin WC on kaikille
vieraille käytettävissä.

*20 ensimmäistä ilmoittautunutta mah-
tuu mukaan.*

Ilmoittautuminen 29.7.:
christer.mikkonen@elisanet.fi

Tervetuloa mukaan
merelliselle retkelle!

